

FEBRUARIE 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Mișcare pentru o sănătate înfloritoare

SUPLIMENT
BUN VENIT ÎN FAMILIE

4 Ce cred adventiștii?

Trăim cum gândim sau
gândim cum trăim?

6 1996-1997
Rapoarte - Perspective

Masă rotundă cu președinții
celor șase conferințe

12 Comoara din
Karakoram

Mișcare pentru sănătate și
vindecare

15 Proba realității

Președintele Conferinței
Generale ne invită să ne de-
finim răspunderile spiritu-
ale, să ne stabilim obiective
precise și să ne verificăm efi-
ciența în atingerea lor.

Editorial

3

Colțul copiilor

22

Știri

23

Sfârșit de cale

24

În numărul viitor:

Declarații importante
ale Comitetului
Conferinței GeneraleSingura lectură
românească

Vă mulțumim pentru *Curierul Adventist* pe care ni-l trimiteți cu regularitate. El este singura lectură românească pentru mine și pentru soția mea, în ultimii 16 ani. Copiii mei nu știu românește, noi însă ne bucurăm de fiecare dată când primim *Curierul* și aflăm vești din biserica adventă românească.

Johannes Boantă, Mön-
chengladbach, Germania

Curierul și îngerii

Citesc întotdeauna *Curierul*, în primele minute de la primirea lui. Sunt sensibil la orice se publică și apreciez eforturile evidente care s-au desfășurat pentru a-l face mai interesant, mai util, mai apetisant. El este singura noastră revistă de circulație internă, o oglindă a ceea ce suntem sau am vrea să fim, un organ oficial al Uniunii.

Nu știu ce s-ar putea face pentru ca laicii să fie mai prezenți în paginile lui, întrucât discutăm atâta despre ei. În același timp, se simte nevoia unei participări largi a celor care se află în prima linie: pastori, evangheliștii, voluntarii, colportorii. Să dăm microfonul la cât mai mulți și cât mai diverși (de ce nu și prietenilor de adevăr sau simpatizanților!), iar dacă vom primi și critici, poate ne vor folosi la ceva.

Ar trebui chiar încurajată manifestarea unei critici constructive și civilizate în interiorul revistei, deoarece bombăneala și șoaptele auzite pe la colțuri nu folo-

sesc nimănui și nu pot fi controlate.

Măi cred că noi - responsabili sau laici -, în calitate de membre ale bisericii, ar trebui să ne spunem cuvântul în revistă cu privire la unele articole ale mișcărilor para-adventiste actuale, fără să biciuim pe nimeni, dar evidențind falșurile doctrinale și spirituale, atitudinea izolaționistă și negativistă a celor care alunecă pe asemenea cărări „noi”.

Putem discuta, în mod deschis și în spirit frățesc, aspecte de doctrină în care avem înțelegeri diferite. Putem delimita spații de toleranță. Dar, când cineva întoarce spatele bisericii lui Dumnezeu, în numele nu știu cărei „rămășițe” de psihologie perfecționistă și schismatică, rupându-se și rupând din corpul Bisericii vizibile a lui Dumnezeu, nu poate continua fără muștrarea bisericii. Problemele pe care le ridică aceștia, pe față sau în ascuns, fie că ei reprezintă deja o organizație separată, fie că sunt doar o fierbere în sânul Bisericii, trebuie discutate în mod deschis. Suflete prețioase se pierd, așa cum s-a întâmplat de-a lungul celor peste 150 de ani de istorie adventistă. Să lăsăm *Curierul* să alege și după aceștia.

În sprijinul creșterii spiritualității bisericii, aș sugera să avem totdeauna în revistă un articol care să aducă soluții ale Bibliei și ale Spiritului Profetic la problemele ridicate de asemenea mișcări; în special, să nu lipsească o prezentare po-

zitivă a soliei de la 1888.

De asemenea, simțim nevoia unei mai complete informări despre ce se petrece în biserica din țară, precum și în comunitățile și grupurile de limbă română din Diaspora.

Până atunci, cu toate lipsurile obiective (și, mai ales, subiective) puse în seama revistei noastre, rămân cu vechea convingere că, acolo unde intră *Curierul*, intră și îngerii buni.

Florin Gh. Lăiu,
Institutul Teologic

Noutăți întârziate

Aș vrea să încep prin a-mi exprima bucuria pentru faptul că există o publicație „de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos”, printre care am fericirea să mă număr.

Apreciez faptul că, în ultimul timp, a fost acordată o mai mare atenție acestui subiect. Totuși, nu mă simt satisfăcut doar de o serie de știri preluate de la unele reviste adventiste din străinătate, pentru că ele își pierd caracterul de noutate.

Mi-ar plăcea să citesc articole despre subiecte controversate, opinii semnate de teologi adventiști și nu numai, opinii care să nu concorde în mod necesar. Aceasta cred că ar stimula și nevoia de studiu personal a cititorilor *Curierului*.

Doresc deci ca oamenii să cumpere *Curierul* nu doar pentru că s-au abonat, ci atunci când cineva răsfoiește această revistă și vede subiectele tratate găsește răspunsul la nevoile sale.

Cristian Dobra, student ITA

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaplea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engel-
hardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor
Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Bucu-
man, Lucian Cristescu, Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Gheorghe Modoran,
Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioldău

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scri-
sori este un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
estii, reacții la articolele publi-
cate, preferințe pentru anumite
subiecte sau abordarea unor
probleme pe care le socotiți im-
portante. Ne cerem scuze dacă,
din motive de spațiu, vom refor-
mula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plă-
cere manuscrite nesolicitate. Sunt
binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apre-
cieri articole care tratează as-
pecte legate de experiența
personală și puncte de vedere
asupra problemelor majore care
ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 2

Matei 24 – (2)

Descriind perioada timpului sfârșitului, Domnul Hristos vorbește și despre **persecuție** ca un semn al venirii. Rareori au trăit creștinii în liniște. Dar ce fel de persecuție trebuie să fie aceea, pentru ca ea să fie un semn? Acești ultimi șapte ani de libertate au fost o mare binecuvântare, mai ales pentru predicarea Evangheliei. În mod special, faptul că sâmbăta a fost și liberă la școală și la serviciu a ușurat pentru mulți drumul spre biserica lui Dumnezeu. După acești șapte ani, suntem însă mai tari sau mai slabi față de manifestările previzibile și imprevizibile în fața intoleranței care poate interveni în orice moment?

În sfârșit, Domnul spune că „mulți vor cădea, se vor vine unii pe alții, și se vor urî unii pe alții”. Suntem tulburați peste măsură, când citim aceste cuvinte. Istoria bisericii nu a fost niciodată scutită de tensiuni interne și frământări. Dar chiar „se vor vinde”? Într-adevăr, ca să vinzi pe cineva este nevoie să-l urăști, dar mai trebuie să fie cineva care să-l cumpere. Acum ni-meni nu plătește ceva pe o asemenea marfă. Dar va veni timpul.

Ce înseamnă a **vinde** frați de credință? Ar putea avea legătură cu vorbirea de rău și critica distrugătoare? Sau cu răspândirea ireponsabilă de vești descurajatoare despre slăbiciuni reale sau presupuse ale bisericii? Dacă ajungem așa de ușor să ne încărcăm de resentimente și încercăm să vindem acum, când nu avem nimic de câștigat, ce se va întâmpla mâine, sub o presiune formidabilă?

Când avem ceva rău de spus despre cineva, suntem așa de pomiți să vorbim despre asta, încât nici nu observăm că celor mai mulți nu le face plăcere să ne asculte și trec pe trotuarul celălalt. În zadar cei care au avut neșansa să ne întâlnească se uită la ceas, tac

stingheriți și se limitează la comentarii monosilabice („vai!”, „chiar așa?”, „o...”), încercă să schimbe subiectul sau ne încurajează să ne punem încrederea în Dumnezeu și să fim răbdători; noi vorbim înainte, neînduplecați, ca să știe toată lumea „ce mi-a făcut...”. Pe bună dreptate, cei care ne ascultă cum judecăm cu severitate pe altcineva, cum interpretăm motivele altora sau cum răspundem zvonuri fanteziste simț nevoia să se desolidarizeze de noi. „De unde știu”, se gândește cel silit să ne asculte, „că mâine nu va fi rândul meu. Omul ăsta se pricepe teribil să judece și nu mi-ar plăcea deloc să ajung să mă toace și pe mine așa.”

Cei care vor răbda până la sfârșit sunt tocmai cei care vor duce la îndeplinire semnul cel mare - vestirea Evangheliei în toată lumea.

Bineînțeles că mai există și persoane averse să asculte vorbirea de rău, dar în general, oamenii sunt prea ocupați cu ale lor și obosiți de zvonuri și calomnii ca să le mai dorească. „Vânzarea de frați” nu este un comerț bun, pentru că marfa nu se cumpără, cel mult se bagă pe gât. Totuși, cei care cred că au ceva de vândut nu se opresc, sperând că cineva va fi interesat. Ce se va întâmpla când vor apărea cumpărătorii și se va oferi un preț bun? Știm din ce tabără vor fi cumpărătorii. Să nu ne liniștim cu gândul că nu le vom vinde decât „adevărul” sau că atunci ne vom trezi și nu vom ajunge la trădare.

Dacă nu ne lăsăm acum mișcați de avertismentele Spiritului lui Dumnezeu, ce garanție avem că o vom face atunci? Criza nu va face decât să scoată la lumină caracterul nostru și ceea ce am cultivat în viață.

Versetul 12 vorbește despre înmulțirea fărădelegii și stingerea dragostei. Aceasta este reacția firească: păcatul ucide dragostea. Dar la Dumnezeu nu este așa: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Rom. 5,20). Ne obosește fărădelegea și am vrea s-o vedem ștersă? Sufletul nostru strigă: „Până când, Doanțe?” Numai dragostea poate eradică păcatul: „Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate” (1 Petru 4,8).

A răbda - verb activ

Versetul 13 face legătura cu punctul culminant al capitolului, asupra căruia vreau să revin în încheiere. Răbdarea despre care vorbește Mântuitorul aici nu este doar resemnare pasivă sub un destin implacabil. Cei care vor răbda până la sfârșit nu sunt alții decât cei care vor duce la îndeplinire semnul cel mare, semnul semnelor - vestirea Evangheliei în toată lumea. În locul delăsării, lenivirii spirituale, angajării în treburile profitabile ale lumii, în locul luptei firești pentru supraviețuire, cei ce răbda o fac pentru că au un scop al vieții - „să slujească de mărturie tuturor”. Ei vor să vină sfârșitul și înțeleg că aceasta este condiția - „atunci va veni sfârșitul”.

Copiilor le place să se joace cu magnetul. Uimitor, din grămăjoara de pe hârtie, magnetul face să zboare spre el pilitura de fier, dar celelalte materiale rămân acolo. Trăind în aceleași împrejurări, luptându-se cu aceleași tentații sau greutăți, unii ne lăsăm atrași și răspundem chemării de a vesti ultima invitație a harului, iar alții găsim mereu altceva de făcut. (continuare în pag. 14)

ab

Ce cred adventiștii?

„Spune-mi ce gândești, ca să-ți spun cine ești!”

Așa cum spunea Luther, nu poți împiedica păsările să zboare deasupra capului tău, însă le poți împiedica să își așeze cuibul pe el! Filozoful Paul Bourget se exprima astfel: „Omul trebuie să-și modeleze viața întotdeauna după felul în care trăiește; altfel, va gândi așa cum trăiește”. Trebuie să alegem între a trăi așa cum gândim și a gândi așa cum trăim.

Ce înseamnă aceasta?

Trebuie să recunoaștem pericolele din spiritul vremii noastre

Trăim vremuri impresionante, însă foarte primejdioase. Conștiința ne este modelată printr-o manipulare sistematică a opiniei, mult mai mult decât am vrea să recunoaștem. Apostolul Pavel îi îndemna deja pe contemporanii lui, astfel: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip...” (2 Tes. 2,3). În societatea noastră se schimbă ordinea valorilor; și, din nefericire, această schimbare afectează și biserica noastră. Ceea ce reprezenta în trecut o valoare recunoscută, astăzi, de cele mai multe ori, a încetat să mai fie. Ceea ce se considera că este negativ devine surprinzător de repede foarte acceptabil. În multe domenii, observăm un colaps al tuturor valorilor. Oamenii gândesc așa cum trăiesc. Gândirea noastră ajunge impregnată de valori materialiste, deoarece umanismul a făcut ca omul să fie măsura tuturor lucrurilor. Una dintre consecințele acestui fapt este pierderea sensului vieții.

Cu toate acestea, cultivăm iluzia că suntem în stare să ne păstrăm gândurile libere de toate influențele exterioare, nu-i așa? Se pare că nu putem să recunoaștem că noi credem așa cum am fost

Ulrich Frikart

condiționați să o facem, de către mediul și de cultura în care trăim. Tocmai de aceea a spus Luther că nu trebuie să lăsăm ca păsările să se cuibărească pe capul nostru.

Trebuie să ne păstrăm gândurile libere de toate influențele exterioare

Când recunoaștem că Dumnezeu reprezintă autoritatea cea mai înaltă și punctul de referință pentru gândurile noastre, atunci stabilim un set absolut al valorilor, care ne permit să ne modelăm viața. Iată de ce este important să nu lăsăm ca gândurile noastre să fie determinate de *influențe exterioare*. Noi mărturisim că libertatea de gândire este un drept inalienabil al omului. Biserica noastră a acționat întotdeauna în favoarea respectării acestui drept. „Fiecare om, creat după chipul lui Dumnezeu, este înzestrat cu o putere asemănătoare celei a Creatorului - individualitatea, puterea de a **gândi** și de a **face**” (Ellen White, *Education*, pag. 17).

Să acționăm și să trăim așa cum gândim. Viața noastră va fi modelată și determinată de felul în care gândim și de idealurile noastre. „Adevărata educație are drept scop să dezvolte această putere, să îi formeze pe tineri ca să gândească pentru ei înșiși, și nu doar să reflecte gândurile altora. În loc să-și restrângă studiile la ce au spus sau au scris oamenii, elevii să fie conduși la izvoarele adevărului” (*Ibid.*).

Gânduri inspirate de Dumnezeu

Trebuie să fim foarte atenți la calitatea gândurilor noastre. Viața noastră nu trebuie să rătăcească fără rost. Libertatea pe care o

preamăresc astăzi oamenii duce nu mai la haos. Dacă ne vom gândi atent la starea actuală a lumii în lumina descoperirii biblice, vom deveni pe deplin conștienți de lucrul acesta.

Domnul Isus Și-a condus ucenicii la „izvoarele adevărului”. După înviere, El a spus: „Iată ce vă spuneam când eram încă cu voi, că trebuie să se împlinescă tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi”. Atunci le-a deschis mintea, ca să **înțeleagă Scripturile**” (Luca 24,44.45).

Întâlnirea cu Domnul lor, mai ales pe drumul spre Emaus, le-a adus ucenicilor **pace**: „Pentru ce sunteți tulburați?”; **siguranță**: „că trebuie să se împlinescă tot ce este scris” (vers. 44); și le-a arătat **misiunea** lor: „Să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor” (vers. 47).

Gândurile noastre trebuie, de asemenea, să fie inspirate și modelate de Duhul Sfânt. Fiindcă aceasta este singura cale care ne va conduce la pace lăuntrică și la siguranța mântuirii. De asemenea, ne va aduce puterea ca să împlinim misiunea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

Gândirea noastră trebuie să rămână constantă

Putem trage câteva concluzii importante din discuția dintre Domnul Isus și ucenicii Săi. Ea ne deschide noi perspective. „A deschide mintea” mai înseamnă „a avea un mod de gândire constant”.

Aceasta ne conduce la o **primă idee importantă**:

Originea credinței noastre adventiste nu trebuie căutată în primul rând în anul 1844. Ea poate fi găsită în toți aceia care și-au îndreptat mintea spre Dumnezeu și au

rămas credincioși soliei Sale: Moise, profeții, ucenicii Domnului Isus, apostolii, până la biserica de astăzi. Până la noi, la dvs. și la mine. De aceea este nepotrivit ca biserica noastră, în acest secol întârziat, secolul douăzeci, să adapteze adevărul biblic la cultura și la felul de gândire ale societății post-moderne. Trebuie să păstrăm totdeauna în minte originea credinței noastre: Cuvântul lui Dumnezeu, care ne îndrumă, care este temelia nădejzii noastre și prin care primim puterea de a trăi. Klaus Vollmer a exprimat foarte bine aceasta, când a spus: „Biserica nu trebuie să meargă în pas cu spiritul vremii ei, ci împreună cu Dumnezeu; numai așa vor fi oamenii din nou în stare să meargă împreună cu biserica“ (Klaus Vollmer, *Nachdenken, Umdenken, Neudenken* / A reflecta, a ne schimba felul de gândire, a avea idei noi, Brockhaus, Wupertal, 1986, pag. 52).

A doua idee importantă este sugerată de faptul că ucenicii s-au întors de la Emaus la Ierusalim, la ceilalți ucenici, și „au istorisit ce li se întâmplase pe drum“ (Luca 24,35). Domnul Isus dorește să ne deschidă mintea și să ne facă în stare să transmitem ce am trăit și am cunoscut.

Trebuie să ne întoarcem gândurile și spre contemporanii noștri, pentru ca și ei să audă solia mântuirii prin Domnul Isus Hristos. Avem marea răspundere ca să transmitem această solie neștirbită, așa încât să poată fi înțeleasă. A trăi așa cum gândim mai înseamnă să devenim martori ai adevărului biblic înaintea semenilor noștri, pentru că suntem convinși de adevărul mesajului pe care îl transmitem. Domnul Isus ne învață că viața noastră își capătă astfel adevăratul scop și că trebuie să ne apropiem de oameni ca să le arătăm calea care duce la Domnul Hristos.

A treia idee este aceasta: ceea ce am cunoscut prin puterea Duhului Sfânt ne va îndemna să acționăm. Aceasta este misiunea noastră: „Să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui“ (Luca 24,47). Într-o societate plu-

ralistă, care cunoaște doar lipsa de obligații și nesiguranța, solia adventă trebuie predicată în mod clar și neștirbită. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui“ (Apoc. 14,7). (Vezi *Advenștii de Ziua a Șaptea cred...*, Cuvântul Evangheliei, 1993.)

Înstrăinarea de Dumnezeu

Oficiul de turism din Lucerna găzduiește un muzeu consacrat artistului elvețian Hans Erni. În sala de conferințe a acestui muzeu, se poate admira renumita lui frescă intitulată „Panta rhei“ (totul curge, în limba greacă).

Autonomia rațiunii omului și distrugerea credibilității Bibliei prin critică ome-nească pot fi întâmpinate doar printr-o credință de nezdruncinat în infailibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest proverb a fost atribuit lui Heraclit, care a trăit în Efes, în al cincilea secol înainte de Domnul Hristos, și care a scris celebrul tratat *Despre natură*. Acest tratat este o invitație ca filozofia și știința să descopere ce este durabil și constant în gândirea permanent schimbătoare a omului.

Această frescă începe cu Prometeu, inventatorul focului, care îi invită pe oameni să gândească și să acționeze singuri. Numeroase personaje pictate în această frescă, cum sunt Augustin, Newton, Luther, Nietzsche etc., simbolizează diferitele epoci din istoria lumii, care au fost influențate de acești oameni. Ultimul simbol îl constituie un personaj mitic, Pandora, care, din cutia sa, care nu trebuia să fie deschisă niciodată, varsă tot felul

de lucruri rele asupra oamenilor. Și totuși, în cutia ei rămâne ceva: speranța pentru viitorul omenirii.

Care a fost intenția acestui artist?

Filozofii, oamenii de știință și alți gânditori nu ne-au putut ajuta să evităm să trăim astăzi într-o lume disperată, haotică, plină de multe pericole. Trebuie să deplângem pierderea tuturor valorilor.

Toate aceste personaje renumite, care, fiecare în felul său, au influențat înfățișarea lumii și a oamenilor, n-au fost în stare să prevină relele și dificultățile din timpul nostru. Noi, creștinii care credem în Biblie, discernem cu claritate în aceste evenimente consecințele înstrăinării de Dumnezeu.

Rămâne speranța

„Ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor“ (1 Tim. 4,10).

Purtăm în noi această speranță. Acesta este atât un privilegiu, cât și o răspundere. Nici o știință ome-nească nu ne poate aduce în această stare, ci numai relația noastră cu izvorul oricărei cunoașteri, relația noastră cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos. Dacă ne îndepărțăm de această sursă a adevăratei cunoștințe și ne lăsăm purtați de spiritul vremii noastre cu privire la adevărurile Bibliei, nu vom putea să atingem ținta pe care a pus-o Dumnezeu pentru viața noastră.

Autonomia rațiunii omului și distrugerea credibilității Bibliei prin critică ome-nească pot fi întâmpinate doar printr-o credință de nezdruncinat în infailibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Cor. 10,4,5).

Aceasta este nădejdea noastră! Aceasta este rațiunea existenței noastre!

Ulrich Frihart,
președintele Diviziunii Euro-Africa

1996

1997

La încheierea anului 1996, președinții celor șase conferințe au fost invitați să răspundă, pentru cititorii noștri, câtorva întrebări, schițând un portret al anului încheiat.

1. Care sunt rezultatele anului 1996 - creșterea bisericii, comunități noi, activități misionare etc.?
2. Rememorați cea mai fericită zi a anului 1996.
3. Dacă ați putea retrăi anul 1996, prin ce l-ați dori diferit?

1 Privind spre ce a fost în 1996, avem foarte multe motive să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru

dovezile îndestulătoare de dragoste. Cât de adevărat este cuvântul care spune: „Cei se seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie“ (Ps. 126,5)! Nu este ușor să fertilizezi terenuri întelenite și bătătorite de vremurile trecute, dar, gândindu-te la rodul care va apărea, merită, oricât de mare ar fi sacrificiul.

Investiția făcută pe ogorul Evangheliei în Conferința Banat s-a dovedit „profitabilă“ pentru Domnul și pentru salvarea sufletelor, dacă ne gândim la cele 497 de persoane botezate, dintre cei peste 3000 de participanți în fiecare seară, la programul evanghelic de la sfârșitul anului. Cei care au venit la toate programele misionare sunt în număr mult mai mare, chiar dacă ei nu au finalizat pregătirea și încă n-au luat o decizie în favoarea salvării lor; sămânța semănată va aduce rod la vremea potrivită. Sunt bucuroși pentru că încă patru zone albe, două în Caraș-Severin, una în Hunedoara și cealaltă în Bihor, beneficiază de prezența adventistă, prin organizarea a patru biserici în 1996. Au fost inaugurate patru comunități: Oravița, Fârliug (ambele în Caraș-Severin), Biharia și Vașcău (Bihor).

1 Anul 1996 ne-a transmis tuturor mesajul că am ajuns chiar la sfârșitul timpului. Evenimentele au

avut loc rapid și într-un mod care ne-a surprins, convingându-ne că Duhul Sfânt are controlul asupra întregii situații. De aceea, aceste evenimente noi ne provoacă să ne alipim mai mult de Dumnezeu și să trăim doar prin credință.

Enumerarea realizărilor anului 1996, de care suntem conștienți acum, nu poate cuprinde doar statistica evenimentelor și cifrelor, deși acestea sunt îmbucurătoare: un total de 1.323 de suflete care L-au primit pe Mântuitorul prin botez, dintre care aproape 500 în perioada programului Net, 7 comunități noi, 3 districte noi, 14 consacărări de case de rugăciune: Gura Humorului, Siminicea, Rafaila, Sucevița, Poieni Solca, Costăna, Vasilache (toate în județul Suceava), Gugești (Vrancea), Pângărați, Gorunu (Neamț), Dumbrăvița, Mlenăuți (Botoșani), Mironeasa (Iași) și Galați Betel. La acestea, adăugăm pe cei 60 de evangheliști voluntari care lucrează în continuare în localități nepătrunse de mesajul Evanghelic, cei peste 100 de colportori care fac parte evanghelizării prin activitatea lor de avangardă, cinci evanghelizări susținute de organizația

1 Asemenea celorlalți ani, și anul 1996 a debutat sub povara cheltuielilor pentru casele de rugăciune aflate în construcție, ceea ce a însemnat un mare efort atât pentru noi, cât și pentru frații care sunt angajați în lucru.

Lucrarea în localități noi a continuat. A fost susținută mai ales de evangheliștii laici și putem consemna 14 localități noi în care avem acum membri adventiști. Pe lângă activitățile pastorilor locali, am mai fost sprijiniți de șapte evangheliști laici de la *Amazing Facts*. În urma activității lor, au rămas 420 de participanți la diverse studii biblice.

În toamnă, acțiunea Net '96 a antrenat 84 de comunități în cadrul transmisiilor prin satelit, apoi încă 48, care au folosit casete. La sfârșitul anului, am avut un câștig de 1.555 de suflete.

În ce privește capitolul cel mai dureros, construcțiile, nu ne putem lăuda cu prea mult. Au fost inaugurate numai cinci case de rugăciune: Jilava (Ilfov), Slobozia (Ialomița), Pierșinari (Dâmbovița), Mărgineni și Poiana Vărbilău (Prahova). Se remarcă noua biserică din Slobozia, la a cărei inaugurare au fost prezente și diverse personalități ale orașului, care au apreciat efectul binefăcător al credincioșilor.

Adam Engelhardt,
președintele Conferinței Banat

Teodor Huțanu,
președintele Conferinței Moldova

Teofil Petre,
președintele Conferinței Muntenia

RAPOARTE

PERSPECTIVE

4. Care este subiectul care apare cel mai frecvent în rugăciunile dv.?
5. Ce viziune vă însuflețește pentru anul 1997?
6. Ce mesaj doriți să transmiteți credincioșilor din conferința dv.?

1 Anul pe care abia l-am încheiat rămâne un punct de referință în istoria noastră. El ne-a marcat

existența pentru mult timp. A fost un an în care ni s-a lărgit viziunea spre cer; ne-am înălțat privirea și gândul, așteptând ca de acolo să ne vină mesajul.

Debutul anului 1996 ne-a încălzit inima în fața noilor vremi, prin Campania Națională de Evanghelizare. Prinși cu solicitări de ordin pastoral și administrativ, urmărind atât primii pași ai celor ce se nășteau în credință cât și mișcărilor nedorite ale unora botezați mai demult, aproape că n-am simțit iarna lungă, care a prelungit și campania de evanghelizare.

Botezurile din lunile mai și iunie ne-au făcut viața sărbătoare și ne-au pregătit pentru timpul de meditație și de planuire, din vremea concediilor neterminate sau neefectuate. Oricum, în toamnă eram mai înfrigați și cu inima mai strânsă decât în fața celui mai aprig ger. Era răcoarea necunoscutului, care mergea înaintea programului Net. Începând cu 5 octombrie, în peste 80 de comunități am trăit cea mai frumoasă experiență misionară a anului. N-aș putea să nu amintesc zâmbetul mobilizator

Virgil Peicu,
președintele Conferinței Oltenia

1 Consider că anul 1996 a fost un început al înviorării în vederea câștigării de suflete pentru

Domnul Hristos. Începând cu 1992, în conferința noastră, ca și în întreaga uniune, lupta pentru câștigarea unui suflet a devenit din ce în ce mai dură, iar fiecare suflet câștigat este cu atât mai prețios.

Pentru conferința noastră, anul trecut a însemnat un salt considerabil privind numărul celor care s-au atașat bisericii. Cele 568 de persoane botezate reprezintă un rezultat parțial al lucrării; numărul membrilor din conferință se ridică la 7.737. Pe harta conferinței au început să apară noi puncte, noi localități în care a pătruns adevărul despre iubirea Domnului Hristos.

În Net '96, în prima fază, s-au înrolat douăzeci și opt de comunități, apoi altele opt au intrat imediat, în a doua serie. Despre aceste experiențe s-a vorbit deja și se va mai vorbi. Avem progrese evidente în evanghelizarea cu literatură și în lucrarea evangheliștilor laici din zonele albe. Acțiunile departamentului *Sănătate și temperanță* au însemnat foarte mult.

Avem douăzeci și cinci de șantiere deschise, în care frații noștri se luptă aprig cu imposibilități materiale și financiare. Două case de

Iosif Suciu,
președintele Conferinței
Transilvania de nord

1 Anul 1966 ne-a adus o creștere a numărului celor botezați. Dacă în 1995 numărul de botezuri

s-a ridicat la 442, în anul 1996, numărul celor botezați a crescut la 633. Au fost inaugurate patru case de rugăciune: Victoria (Brașov), Codlea (Brașov), Hodac și Târnăveni (Mureș). Am pregătit calea pentru ca în 1997 să fie organizate trei noi comunități, mărind astfel numărul de comunități din conferință la 139.

De asemenea, anul 1996 a adus o înviorare a spiritului misionar, prin experiența însuflețitoare Net '96. Pot afirma că, în anul 1996, am primit o nouă orientare și o nouă viziune asupra activităților misionare. Mulți dintre membrii noștri au avut experiențe deosebite pe plan misionar. Rămâne totuși nerezolvată marea problemă a implicării majorității membrilor în activitățile misionare.

Pe plan financiar, a fost un an bun. În ciuda inflației galopante, multe dintre obiectivele anului au fost atinse, aducând un plus de încredere în călăuzirea Aceluia care deține toate resursele. Suntem recunoscători bunului nostru Tată Ceresc pentru anul 1996 și pentru experiențele prin care ne-a trecut,

Victor Zgonea,
președintele Conferinței
Transilvania de sud

De asemenea, fratele Ioan Tolan a fost hirotonit ca pastor. Mulțumim Domnului pentru ajutorul dat până

acum. aniversarea a 90 de ani de prezență adventistă în Socodor (Arad) ne face să-L lăudăm pe Domnul pentru credințioșia Lui. Este demn de remarcat efortul dr. Valdi Semicec și Johannes Boantă din Germania, pentru achiziționarea a două imobile în care funcționează două biserici noi, în zone dificile, în orașele Oravița și Jimbolia. Le mulțumim și Îl rugăm pe Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei care au ajutat la aceste realizări.

2 Programul „Descoperiri în profeție” a adus înviore și profeție în bisericile conferinței și pentru scumpii noștri oaspeți. Prin noutatea metodei folosite în prezentarea adevărilor profetice, s-a adus o îmbogățire a viziunii și o mai mare siguranță în ce privește predicarea Evangheliei în toată lumea. Dacă ar trebui totuși să mă opresc la o zi, aceea ar fi 21 decembrie, când, alături de alte zeci și sute de tineri și vârstnici, a coborât în apa botezului și Lucica, fetița mea, ca să încheie legământ cu Domnul.

3 Bineînțeles că este un avantaj să privești în urmă, deoarece poți să stai liniștit și să analizezi. Cred că, dacă ar fi nevoie și posibil să retrăim anul 1996, am fi mai siguri și mai curajoși în abordarea planurilor și metodelor de slujire, chiar dacă acestea constituie o nouă tate sau o premieră. Ar fi nevoie de mai multă informare în legătură cu planurile și cu acțiunile bisericii la toate nivelurile, de o mai bună cunoaștere a *Manualului bisericii*. Trecând prin experiența anului '96, biserica și-a îmbogățit viziunea și este mult mai încurajată spre consacrare și, bineînțeles, pentru slujire.

4 Ne rugăm pentru creșterea bisericii, în primul rând din punct de vedere spiritual, care va ajuta ca Evanghelia să fie predicată în toată lumea. Biserica are nevoie de o continuă creștere și de îmbogățire spirituală.

Amazing Facts, seminariile și evanghelizările conduse personal de credincioșii noștri și eveni-

mentul misionar al anului - evanghelizarea prin satelit. Considerăm că o realizare a anului 1996 o constituie sporirea cheltuielilor pentru evanghelizare în raport cu cheltuielile pentru construcții, ceea ce vom urmări și în continuare, chiar dacă mai sunt deschise încă 60 de șantiere.

O bucurie deosebită este organizarea și dezvoltarea activităților pentru copiii și tinerii noștri. Taberele, implicarea exploratorilor într-un proces serios de educare și de formare, programele copiilor - toate acestea ne diminuează îngrijorarea cu privire la propriul nostru viitor.

Realizarea cea mai mare a anului trecut este de natură spirituală: am ajuns să vedem cu ochii noștri că Dumnezeu este gata să facă lucruri mari, iar noi avem nevoie de pocăință, credință și deschidere totală față de dorința Duhului de a ne lua pe deplin în stăpânire. Această convingere dorim în mod special să ne însoțească în noul an.

Realizarea cea mai mare a anului trecut este de natură spirituală: am ajuns să vedem cu ochii noștri că Dumnezeu este gata să facă lucruri mari.

2 Mulțumim Tatălui luminilor, care ne-a oferit în anul 1996 multe zile de intensă bucurie în Domnul. Momentul care a unit inimile noastre laolaltă, în cea mai caldă atingere a Mântuitorului, a fost clipa apelului pentru botez, în

2 Încercând să rememorez zilele fericite, fără să vreau m-am surprins cu un oftat adânc. Nu prea mai

avem parte de zile fericite. Și totuși, dacă trebuie să ne oprim asupra unei zile mai deosebite, cu încărcătura emoțională a unei zile fericite, aceasta, cel puțin pentru mine, este 5 octombrie.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru că, în ciuda lipsei de experiență și a timpului foarte scurt pentru pregătire, lucrarea a început bine și a adus o nouă viziune privind misiunea.

3 Sunt destul de multe lucrurile care ar fi trebuit să fie altfel în conferința noastră.

- Pe plan spiritual, se vede un contrast prea mare între ceea ce suntem și mesajul pe care-l transmitem. Din dorința de a ne face mai bine înțeleși de lume, am început să ne asemănăm prea mult cu ea, și aceasta nu face decât să scadă interesul pentru adevăr.

- În domeniul slujirii, anul 1996 a fost un an critic. Am pierdut câțiva lucrători, iar criza de pastori, și așa destul de acută, s-a accentuat și mai mult. Multe comunități au rămas fără slujirea necesară la care au dreptul. Sunt foarte neliniștit din acest punct de vedere.

- În domeniul misionar, aș dori ca, în noile condiții de vestire a Evangheliei, măcar jumătate dintre comunități să fi avut posibilitatea de a se echipa cu aparatul necesară pentru acțiunile care vor urma de acum înainte. Sunt conștient că există pericolul de a pune accent pe succes, cu orice preț, scoțând în evidență „darurile”, și nu pe Dăruitor. Lumea are nevoie de Evanghelia mântuirii, nu de evanghelia succesului.

4 Pe măsură ce trece timpul, îmi dau seama tot mai mult de ceea ce se așteaptă din partea noastră, ca administratori. Partea dureroasă este că suntem foarte slabi în fața prea multor probleme și dificultăți.

O problemă care mă tulbură cu adevărat este unitatea bisericii.

al fraților mei, căldura din pașilor în timp ce ofereau invitații și arătau intrarea spre biserică.

Cum să uit vreodată unduirea lanului în pârgh, care ne-a umplut bisericile seri la rând! N-am văzut pași mai viteji și mai drepti decât ai aceluia care au ieșit în față, răspunzând chemării. Iarna s-a luptat cu primăvara în sufletul celor peste 123.000 de oaspeți care au trecut prin bisericile noastre în timpul programului Net. Ce-i făcea oare pe acești oameni să vină cu mult înainte de ora începerii, ca niște brândușe răsărite înainte de a se toci ultimii colți ai iernii? Unii dintre ei măturau cu privirea, seară de seară, kilometri întregi de văi și dealuri spre „casa” cu pălărie ciudată, deși știau că, la întoarcere, îi așteaptă mânia și pumnul celor care mâncau la aceeași masă cu ei.

Așa au luptat eroii Domnului, până când 1.283 dintre ei au intrat în apa botezului și au ajutat la formarea celor 11 comunități noi și la apariția a 5 districte tinere. Acum, ei s-au alăturat celor care au susținut 162 de evanghelizări publice și peste 283 de seminarii de cămin. Lucrarea a pătruns în 169 de localități în care nu erau membri adventiști și în alte 173 de localități cu puțini membri ai bisericii noastre.

În 1996, au fost hirotoniți ca pastori frații Gabriel Bârsan, Simion Buciuman, Nicolae Buică și Titi Gâdea. Am trecut cu sfială peste sfârșitul de an, socotind școlărește cât a intrat și cât a ieșit, câte am văzut și câte nu am văzut, câte am simțit și câte nu am simțit și ne lăsăm sufletul judecat, poate, pentru prea puțină credință, pentru prea mica puțință și pentru prea slaba voință. Așa am ajuns să numărăm la sfârșit de an 13.112 membri organizați în 203 biserici și 56 de districte. Creșterea netă a fost doar de 587 de membri, rămânând destul pentru viitor și pentru numărătoarea care continuă.

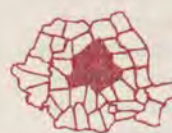
rugăciune deosebite au fost dedicate Domnului Isus de frații din Rodna și Vișoara, ambele în județul

Bistrița-Năsăud. Aici, frații au făcut eforturi și jertfe incredibile, care vor fi o mărturie încă pentru mult timp. Marea provocare este și rămâne noua casă de rugăciune din Cluj-Napoca, punct strategic pentru conferința noastră. Nu putem să nu amintim împlinirea unui vis mai vechi, care s-a realizat la sfârșitul anului trecut: noul sediu al conferinței.

2 Dacă ar fi să amintesc una dintre culmile împlinirii în conferința noastră, menționând o zi mare, aș vorbi despre prima zi a campaniei de evanghelizare Net '96. După ce am așteptat cu nerăbdare sosirea echipamentului necesar, după instructajul în vederea folosirii acestuia, după ce membrii au făcut primele teste la fața locului, fiecare telefon care anunța o reușită a fost câte o piatră la altarul bucuriei și fericirii, înălțat în prima zi a campaniei. Specialiștii în domeniu au rămas încurcați și nedumeriți de o asemenea realizare. A fost una dintre cele mai frumoase zile ale anului 1996 și prima treaptă pentru experiența Net '96.

3 Doresc ca anul acesta să dăm dovadă că am învățat din experiențele anului trecut, că puțină noastră credință a crescut. Aș dori să lăsăm pe seama lui Dumnezeu urmările generate de frică și de prudență exagerată, pentru ca El să poată lucra prin noi cu toată puterea. Revăd în amintire unele zile în care dorința și încrederea în metodele de lucru ale lui Dumnezeu ne-au fost serios puse la încercare. Domnul știe totul (Mat. 10,29-31). Aș vrea să nu ne mai temem de aparentele imposibilități pe care El le rezolvă atât de ușor.

4 Dorința după asigurarea prezenței lui Dumnezeu în viața noastră, succesul în lucrarea câștigării de suflete, statornicia în credință și întărirea tot mai accentuată a legăturii cu Domnul Hristos,

2 Cea mai fericită zi a anului 1996 a fost 5 octombrie, zi în care, urmărind începutul transmisi-

unilor Net prin satelit, primeam mesaje din comunitățile angajate în această acțiune. Cu toate greutățile inerente începutului, mesaje ca „am prins”, „sperăm să fie bine”, „este o zi mare”, au umplut de bucurie sufletul meu. Evenimentul era prea important ca să nu producă efectul unei „premiere” la noi în conferință și în toată țara, de aceea eram plin de bucuria reușitei.

3 Dacă aș putea retrăi anul 1996, l-aș dori diferit de frământările și grijiile legate de Net '96. Cât de bun este Dumnezeu, care limpezește totul și ne dovedește că toată conducerea este în mâinile Lui și că niciodată nu-I lipsesc rezolvările! Cât de minunat este să avem încredere și un spirit liniștit, care așteaptă activ împlinirile dorite!

Acum, când experiența Net '96 este de domeniul trecutului, aș dori să o retrăim fără această încărcătură de frământări și griji. Mulțumesc bunului Dumnezeu pentru căile Lui atât de sigure și clare și pentru bunătatea Lui în ce privește înțelegerea pe care ne-o acordă, chiar când nu suntem la înălțimea încrederii totale.

4 Subiectul cel mai frecvent al rugăciunilor este renașterea adevăratei evlavii. Atingerea acestui ideal ne va aduce realizarea marelui țel al încheierii misiunii în generația care trăiește ultimii ani ai acestui secol și mileniu. Trebuie să vină ziua adevăratei redeșteptări care îi va da bisericii biruința. Preocuparea permanentă pentru rugăciune va deschide un nou orizont celor sinceri, preocupați de mântuirea lor și a semenilor lor.

5 Viziunea care mă însuflețește pentru 1997 este creșterea numărului aceluia care înțeleg tot mai mult planurile lui Dumnezeu pentru zilele noastre și urgența lucrării celor trei îngeri din Apocalipsa 14.

Comunitățile noastre au nevoie de această experiență, pentru ca micile neajunsuri, care intervin când

avem ocazia să depunem mărturia noastră, să nu împiedice sau să amâne decizia celui care primește mărturia.

5 Mulțumesc Domnului pentru cele 364 de localități, în care cei care Îl așteaptă pe Domnul Isus își depun mărturia în fiecare zi, dar până la 1.900 de localități mai este de lucru. De la 8.596 de suflete care Îl așteaptă pe Domnul să vină curând, până la 2.800.000 de suflete din cele cinci județe ale conferinței, mai avem de alergat. Mijloacele noi cu care am fost dotați și metodele care au îmbogățit slujirea noastră pentru Domnul ne fac mai încrezători în călăuzirea pentru slujirea Evangheliei venice. Apreciez foarte mult felul în care lucrează Dumnezeu. Ceea ce am știut și am făcut nu este învechit și dat la o parte, ci trebuie completat pentru a corespunde cerințelor generației noastre. În evanghelizarea publică de șaptesprezece ocazii, pe care am ținut-o la Curtici, m-am convins că toate noutățile sunt un ajutor în slujirea eficientă; însă relația personală nu poate fi înlocuită cu nimic.

6 Deși am făcut-o prin vizite și prin colegii pastori, aș vrea să Îi mulțumesc din nou lui Dumnezeu pentru toți frații, surorile, copiii, tinerii și prietenii noștri, care în toate locurile au făcut un mare efort pentru obținerea aparatului pentru recepția prin satelit. Mai ales comunitățile mici au găsit inimile prietenilor pregătite de Duhul lui Dumnezeu pentru acest sacrificiu. Domnul va binecuvânta eforturile mari și mici, atât financiare, cât și umane, care au fost făcute din toată inima.

Acum, când ne așteaptă atâta treabă și așa de importantă, să ne ațintim privirile la Căpetenia noastră - la Domnul Isus.

urma predicii despre acest subiect, în cadrul programului Net. Era ceva irezistibil, care a

îngenuncheat în fața Domnului Isus, deopotrivă, suflete străine de Dumnezeu și vechi credincioși, care acum au găsit sau regăsit bucuria mântuirii. Domnul să lungească această zi până când și ultima viață sinceră va fi salvată.

3 Sunt convins că anul 1996 putea fi mai bun, chiar la prima lui parcurgere, dacă am fi avut credință într-o măsură mai mare. Mă refer la credința care să ne constrângă să îndrăznim mai mult - chiar totul! - pentru chemarea noastră; să îndrăznim să renunțăm la noi înșine, să îndrăznim să-I oferim lui Dumnezeu conducerea în planurile și în acțiunile noastre.

4 Aștept ca rugăciunea să aducă viziune și putere cerească pentru a împlini voia lui Dumnezeu la timpul și în felul dorit de El. Pentru aceasta mă rog, în dreptul fraților, surorilor și tuturor celor chemați într-un anumit fel să conducă poporul lui Dumnezeu.

5 Anul 1997 ne apropie mai mult de clipele glorioase ale încheierii lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Văd un popor care lucrează împreună cu Dumnezeu, mobilizat și unit de Duhul Sfânt, într-un efort care unește credincioșii și conducătorii sub aceeași deviză: Evanghelia în toată lumea!

6 Pentru anul 1997, adresez tuturor credincioșilor din Conferința Moldova apelul la credincioșie și la unitate în jurul Modelului desăvârșit - Domnul Isus Hristos. A venit vremea să reflectăm în mod deplin asemănarea cu El. Domnul să ne îndrepte inima spre El, să-L căutăm cu toată ființa, iar El să vină la noi în Ploaia târzie. Mai este foarte puțin și nu avem timp pentru altceva. Acest gând să ne însuflețească pe toți cei care așteptăm să-L vedem venind în curând pe Regele nostru. Maranatha!

Tot mai des întălim și auzim despre curente care urmăresc dezbinarea membrilor și scindarea bisericii.

Nu mă tem de prăbușirea bisericii, pentru că Dumnezeu a făgăduit că ea nu va cădea și că nimeni nu o poate distruge, dar frământările și tensiunile care apar între membri, mai ales între cei de curând veniți la credință, produc descurajare și nu puțini sunt cei care își părăsesc convingerile. Dacă este un subiect pentru care mă rog cel mai des, cu multe nopți nedormite, acesta este unitatea bisericii.

5 În răspunsurile anterioare, am amintit criza de personal. Am fost constrânsi să renunțăm la o parte dintre directori, pentru a acoperi unele nevoi de district mult prea urgente. Din această perspectivă, viziunea pentru anul 1997 nu este chiar atât de însuflețitoare. Sunt liniștit, totuși, la gândul că Dumnezeu știa mai dinainte prin ce vom trece, și am convingerea că ne va descoperi la timp căile Sale. Sper că, ani-mați de programul Net '96, vom intra într-un ritm normal de activitate pentru vestirea Evangheliei.

6 Privind în ansamblu la membrii bisericii din conferința noastră, nu putem decât să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ce există. Deși traversăm o perioadă foarte grea din punct de vedere economic, credincioșia fraților în zecimi și daruri face ca lucrarea să înainteze și biserica Domnului să își îplinească misiunea. Cu toate că noi, ca administratori, i-am dezamăgit în multe privințe, cei mai mulți au considerație pentru rânduielile bisericii și continuă să creadă că dincolo de elementul omenesc, Dumnezeu este Cel care are în mână atât biserica și lucrarea, cât și destinul nostru.

Doriința mea este ca încrederea în Cel care ne-a purtat de grijă până acum, ca biserică și ca persoane, să sporească tot mai mult și să ne ridicăm capul, căci izbăvirea noastră se apropie.

2 Cu riscul de a fi înțeles greșit, rămân la 10 noiembrie. A fost un timp pe care îl doream,

pentru că mi-a adus o constatare fericită. Cred că sub ochii noștri s-a născut o nouă viziune asupra modului în care ne putem împlini misiunea.

3 N-aș vrea ca anul sau evenimentele să fie diferite, ci la mine sunt necesare unele schimbări. Aș dori să fiu încrezător în călăuzirea Domnului Isus, aș dori mai mult timp în care să-mi zburde mintea și sufletul printre nestematele lui Dumnezeu și să stau mai mult de vorbă cu băiatul meu și cu fata mea.

4 Pentru mine, cer înțelepciune și puterea de a mă supune lui Dumnezeu, pentru corpul pastoral cer simțul și puterea unirii colegiale, iar pentru administrație, bani.

5 Strategia noastră pentru anul în curs are două direcții:

- a) consolidarea spirituală a bisericii și micșorarea zonelor albe;
- b) mărirea numărului de membri activi din biserică.

6 Chiar dacă nu găsesc cuvintele cele mai potrivite, frații și surorile din conferința noastră vor înțelege că îi prețuiesc și că am nevoie de dragostea lor pentru împlinirea misiunii mele. Pe ei contez că vor culege bine spicele, că îi vor conduce pe unii la Betleem, iar pe alții în apa Iordanului.

Noi să rămânem la „staul” și, chiar dacă va mai fi noapte, steaua Lui ne este călăuză. Să mergem conduși de ea! Nu, nu ne trebuie bagaje, ci... doar vasul cu mir, mâna plină cu aur și inima cu pietre scumpe, iar în picioare râvna Evangheliei păcii. Numai așa vom putea cânta cu glasuri curate, „Maranatha”.

ca pregătire pentru evenimentele finale, toate acestea, împletite cu mulțumiri și cu recunoștință pentru

experiențele trecute, sunt subiecte nelipsite din rugăciunile noastre. Uneori dorim ca răspunsul lui Dumnezeu la rugăciuni să fie cât mai evident și să-l înțelegem, lucru care până acum nu a lipsit.

5 Dorința și perspectiva de re-alizare a unor obiective care vor sluji la propovăduirea cu putere a Evangheliei, cum ar fi înființarea unui mini studio video și pătrunderea în tot mai multe localități prin cele mai variate mijloace, inclusiv prin televiziunea prin cablu, ne însuflețesc la gândul că astfel se deschide o nouă ușă spre lume.

6 Folosesc această ocazie ca să fac un apel către toți membrii conferinței noastre la reîncălzirea relațiilor de dragoste frățească. Se simte tot mai mult nevoia străngerii relațiilor organizatorice între bisericile locale, între acestea și conducere, pentru a putea înfrunta cu succes, inspirați și ajutați de Duhul Sfânt, încercările de distrugere a puterii comunităților. Perspectivele întunecate, care se văd la orizont, ne îndeamnă la pregătirea specială, a întregii biserici, în vederea crizei care se apropie. Ocaziile actuale de lucru vor fi tot atâtea acuzații pentru cei care nu le-au folosit în întregime. Unele dintre cele mai dureroase experiențe ale finalului de istorie a bisericii vor avea obârșia în interiorul ei. Consider că încă este momentul când trebuie să rezolvăm și acest aspect. Dumnezeu nu trimite îngeri sau alte ființe ca să facă lucrarea care ne revine nouă. Experiența ucenicilor din camera de sus, după înălțarea Domnului Isus (Fapte 2), adaptată la condițiile și la nevoile noastre, este mai mult decât de dorit.

Este privilegiul nostru să privim în mod curajos la Domnul Hristos, ridicând capetele, pentru că izbăvirea noastră se apropie (Luca 21,28).

Cred că anul 1997 ne va aduce un răspuns la rugăciunile pentru învierea bisericii și pentru

curățirea ei în vederea biruinței finale. Acest veac are nevoie de o biserică însetată după rugăciune. Trebuie să explorăm din nou făgăduințele lui Dumnezeu nespuse de mari și scumpe. În ziua aceea mare și înfricoșată, focul judecării va cerca felul, nu mărirea lucrării pe care am făcut-o. Ceea ce s-a născut din rugăciune va trece examenul. Rugăciunea presupune lucrarea împreună cu Dumnezeu. Rugăciunea dă naștere la dorința de a câștiga suflete, iar această dorință conduce la rugăciune. Sufletul care are pricepere se roagă, iar sufletul care se roagă are pricepere. Celui care se roagă, în umilința neputinței sale, Dumnezeu îi dă puterea Sa. Fie ca Domnul să împlinească viziunea cu privire la biruința bisericii Sale.

Acest veac are nevoie de o biserică însetată după rugăciune.

6 Iubiți frați, vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat în 1996 lucrărilor cu caracter evanghelic. Mulțumesc celor care au contribuit la realizarea marii premiere Net '96. Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ofere din belșug harul Său. Vă mulțumesc pentru contribuția dv. financiară. Domnul să vă răsplătească și să vă dea din belșug toate binecuvântările Lui materiale și spirituale. Vă invit să privim cu multă seriozitate timpul pe care îl trăim și să consacram în totalitate viața noastră cauzei lucrării Lui. Vă invit la o lucrare de trezire și de înviore a adevăratei evlavii, legată de o înnoire a vieții noastre pe plan spiritual. Doresc ca în curând să intrăm biruitori pe porți în Cetate.

Comoara din Karakoram

Cu toate că este al doilea ca înălțime dintre toți munții de pe globul terestru, vârful K2 cu cei 8.607 m ai săi este prea puțin cunoscut. K2, numit și muntele Godwin Austen, după numele unui geograf englez din secolul XIX, care l-a explorat, se situează în lanțul muntos Karakoram, din nordul Cașmirului, la granița dintre Pakistan și China.

K2 a fost considerat multă vreme un vârf inaccesibil, datorită înălțimii sale și a pereților stâncoși acoperiți de gheață. Prima dintr-o serie de încercări nereușite a avut loc în 1902. În sfârșit, după mai bine de 50 de ani, în 1954, adică la numai un an după cucerirea Everestului, Achille Compagnoni și Lino Lacedelli, membrii unei expediții italiene, au finalizat cu succes ascensiunea pe vârful K2.

Și totuși, comoara ascunsă de impunătorul lanț muntos Karakoram n-a fost descoperită cu această împrejurare. Bănuțiți de ce? Pentru simplul fapt că ea nu era ascunsă pe crestele maiestuoase, nici pe versanții abrupti și amenințători, ci undeva mai jos, în văile în care uriașii ghețari încep să se topească, formând primele ape curgătoare.

Aici, în ținutul cunoscut sub numele de Hunza, în condiții greu de imaginat pentru cei obișnuiți cu civilizația, trăiesc aproximativ 15.000 de oameni care vorbesc limba burushaski, o limbă ce nu pare să fie înrudită cu nici una dintre limbile cunoscute de pe pământ. Asemenea vârfului K2, eclipsat de faima Everestului, tezaurul de o valoare inestimabilă al populației Hunza rămâne, în ciuda publicității care i s-a făcut ocazional, neștiut și neexploatat de cea mai mare parte a omenirii.

Doctorul Robert McCarrison, unul dintre specialiștii care au înțeles că aveau de-a face cu un

fenomen ieșit din comun, a constatat printre altele că bolile cardiovasculare, reumatismul, cancerul, diabetul zaharat și multe alte boli sunt practic inexistente la populația Hunza. Dacă facem abstracție de unele accidente, oamenii din ținutul Hunza mor la vârste foarte înaintate. De fapt, cifrele nu spun totul. Băștinașii Hunza nu numai că sunt campioni în ce privește longevitatea, dar ei se bucură efectiv de vigoare și mobilitate, la vârste la care majoritatea locuitorilor din țările civilizate ajung să-și urască viața.

Care să fie secretul longevității și excepționalei stări de sănătate a acestei populații?

Fără îndoială, alimentația lor simplă este unul dintre cei doi factori majori care le asigură o stare de sănătate atât de rar întâlnită. În continuare însă, vrem să ne oprim la cel de-al doilea factor de importanță capitală care condiționează bunăstarea și fericirea noastră: **activitatea fizică.**

Băștinașii Hunza nu au la dispoziție autovehicule și nici mijloace mecanizate de lucru. Munca se efectuează cu forța brațelor, iar deplasările se fac, bineînțeles, pe jos. Astfel, oamenii acestui ținut profită din plin de beneficiile mișcării în aer liber, într-un relief în care, fără să exagerăm, se poate spune că nu există decât două direcții: fie în sus, fie în jos.

Mișcarea este un element esențial al vieții și sănătății. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă deloc. Dacă citim Biblia cu atenție, vom observa încă de pe primele sale pagini că Dumnezeu S-a îngrijit, chiar de la început, ca omul să aibă un regim adecvat de viață sub cele două aspecte fundamentale: alimentația și activitatea. Creatorul a pus la dispoziția omului cea mai

bună hrană și i-a oferit posibilitatea ca să lucreze cu mintea și cu trupul, pentru a avea satisfacția că trăiește pentru un scop.

Deși țara noastră nu se află în fruntea țărilor cu o economie dezvoltată, modernă, putem observa

cu ușurință că unul dintre punctele în care stilul nostru de viață a suferit schimbări radicale este tocmai acesta: modul nostru de viață devine din ce în ce mai sedentar. Să ne gândim doar la cele mai evidente exemple: cât de mult a crescut în ultimii 6-7 ani numărul proprietarilor de autoturisme sau cât de mult a scăzut numărul gospodăriilor în care cineva trebuie să mai taie cu toporul lemnele de foc.

Statisticile arată că numai 2% dintre oamenii din societățile dezvoltate fac suficientă mișcare fizică în timpul activității lor.

Privarea sistematică de activitate fizică are urmări observabile și chiar măsurabile. Cu siguranță că ați auzit de colesterolul sanguin mărit, de hipertensiunea arterială, de stresul excesiv și probabil știți

Bun găsit, noi prieteni ai *Curierului Adventist*

Cred că mulți dintre voi abia ați așteptat numărul pe februarie, ca să vedeți dacă paginile cu pătrățele mai apar sau a fost doar o făgăduință uitată. Ei bine, iată, paginile sunt aici!

De la voi încă nu am auzit prea multe. Vă așteptăm impresiile, experiențele, întrebările. Poate că ați fost prea ocupați cu descoperirea răspunsurilor corecte la întrebările de verificare care au însoțit articolul doctrinal „Isus, centrul tuturor speranțelor noastre”. Deși noi am uitat să menționăm că erau întrebări de verificare și că numai unul dintre răspunsuri era corect, sper că ați înțeles acest lucru! Ne cerem scuze pentru confuzia creată.

Am auzit că unii cititori nu au înțeles că trebuia să descopere un singur răspuns corect între cele eronate și, citind că „Întruparea Domnului Isus Hristos a reprezentat... începutul existenței Sale” sau că „Moartea Domnului Isus pe cruce... a desființat Legea Celor Zece Porunci”, au protestat, spunând că așa ceva nu este adevărat. Sigur că nu este adevărat! Acestea nu erau răspunsurile corecte.

De-a lungul veacurilor, cei mai buni creștini au fost cei care nu s-au mulțumit să primească tot

ce li se spune sau tot ce citesc, ci au confruntat totul cu Sfintele Scripturi, într-un studiu serios și consacrat. Un exemplu tipic din timpurile apostolilor este comunitatea din Berea: „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă... Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa” (Fapte 17,11).

Studiul doctrinal din acest număr, cu privire la locul Scripturilor în viața creștinului adventist, este un apel către fiecare ca să fim „bereeni” care studiază Cuvântul în modul cel mai serios.

Un exemplu memorabil de cercetare a Bibliei se găsește pe pagina de istorie adventă - înțelegerea adevăratei semnificații a datei de 22 octombrie 1844 și a lucrării Domnului Hristos în Sanctuarul cerului.

Vă mai oferim câteva informații privind istoricul revistei pe care o țineți în mână, date care ne-au fost puse la dispoziție cu amabilitate de fratele Dumitru Popa, redactor al revistei pentru nu mai puțin de 32 de ani.

Așteptăm să auzim de la voi, noi cititori ai *Curierului Adventist*!

Lunga istorie a *Curierului Adventist*

Numele inițial al revistei oficiale a bisericii a fost *Curierul Misionar*. În anul 1913, la Consfătuirea generală a comunităților adventiste din România, s-a hotărât publicarea unei reviste care „să înlesnească tuturor membrilor cunoașterea evenimentelor mai de seamă și a progreselor realizate în marele câmp misionar mondial”. Totuși, aceasta nu avea să fie prima publicație adventistă din țara noastră.

Încă din ianuarie 1884 și-a început apariția revista *Adevărul Prezent*, iar în ianuarie 1908 a apărut revista *Semele timpului*.

Curierul Misionar, ai cărui primi redactori au fost frații Petre Paulini și Ștefan Demetrescu, a apărut sporadic la început (două numere în 1914 și încă unul în 1916). *Curierul Misionar* avea să apară din nou numai după organizarea Uniunii Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea din România, în 1920. Revista prezenta rapoarte ale lucrării din țară și din câmpul mondial, precum și studiile biblice pentru Școala de Sabat. Din ianuarie 1923, *Curierul Misionar* a fost imprimat la tipografia bisericii, din București, strada Labirint 116, unde se află și în prezent.

Din 1924 se adaugă echipei de redacție fratele Dumitru Florea, iar din 1929, și fratele Vasile Florescu. Până în 1941, an în care revista și-a încetat apariția din cauza războiului și a dictaturii, au fost apariții lunare.

În octombrie 1944, *Curierul Misionar* și-a reluat apariția, avându-l ca redactor pe fratele Vasile Florescu și apoi, din 1946, pe fratele Arthur

Văcăreanu. Tipografia bisericii a fost confiscată de regimul comunist și revista, cu numele de *Curierul Adventist*, a fost tipărită la alte tipografii. De-a lungul perioadei comuniste, *Curierul Adventist* a apărut la fiecare două luni și, treptat, a crescut de la patru pagini la douăzeci și patru de pagini plus coperta. Din anul 1952, s-au adăugat și două pagini în limba maghiară. Redactorii au fost, pe rând, frații Vasile Florescu și Gheorghe Graur. Din 1962, fratele Dumitru Popa a fost numit redactor responsabil, avându-l ca secretar de redacție pe fratele Octavian Coconcea.

Curierul Adventist a apărut neîncetat în condiții deosebit de dificile, sub cenzura drastică a Departamentului Cultelor. Tirajul aprobat, cu totul insuficient față de nevoi, a fost aproape întotdeauna suplimentat pe căi subterane, cu riscuri foarte mari. Practic, din anii 1970, aproape fiecare persoană care dorea putea să obțină un exemplar. Puțini știu că pentru fiecare număr se ducea, la Departamentul Cultelor, o adevărată luptă, în jurul unui articol, unei expresii sau chiar unui cuvânt, ca și pentru materialele impuse.

Din 1990, *Curierul Adventist* a apărut lunar, avându-l ca redactor pe fratele Dumitru Popa, care a stabilit un record definitiv - 32 de ani ca redactor. Din 1994, redacția este asigurată de fratele Adrian Bocăneanu, echipa fiind completată cu frații George Toncu, tehnoredactor, și Mihai Ghioaldă, secretar de redacție.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Advențiștii și Biblia

Noi credem că Sfintele Scripturi, Vechiul și Noul Testament, reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu scris, transmis prin inspirație divină, prin oameni sfinți ai lui Dumnezeu care au vorbit și au scris fiind mânați de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi constituie descoperirea infailibilă a voinței Sale. Ele reprezintă norma de caracter, testul experienței, descoperitorul plin de autoritate al doctrinelor și raportul autentic al faptelor lui Dumnezeu în istorie. (2 Petru 1,20.21; 2 Tim. 3,16.17; Ps. 119,105; Prov. 30,5.6; Is. 8,20; Ioan 17,17; 1 Tes. 2,13; Evr. 4,12.)

Puncte fundamentale, 1

Advențiștii sunt oameni ai Cărții. Lumea din zilele noastre ne determină să găsim noi modalități prin care să demonstrăm lucrul acesta.

Cu Biblia în mână, pionierii noștri au vestit revenirea Domnului Hristos și Sabatul unei lumi creștine care le uitase în bună parte pe ambele. Însă acum, este neglijată însăși Biblia, din care învățăm adevărul despre nădejdea adventă și despre Sabat. Acest dezinteres reprezintă pentru adventiști o chemare urgentă și o ocazie deosebită. Moștenirea noastră adventistă ne amintește că avem motive temeinice ca să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu. Întemeietorii bisericii noastre au contrazis părerile și practicile majorității, când au predicat a doua venire a Domnului Hristos și Sabatul. Dar au făcut astfel pentru că așa citiseră în Biblie.

Singura normă

În afirmațiile noastre de credință, noi am susținut în mod consecvent că Biblia ne este singura normă. În 1980, în prima declarație oficială cu privire la punctele de credință care a fost discutată și votată în totalitate la o sesiune a Conferinței Generale, primele cuvinte au fost acestea: „Advențiștii de ziua a șaptea acceptă Biblia drept singurul lor crez”.

Rolul Bibliei în adventism este și mai remarcabil în lumea de astăzi, datorită importanței pe care o dăm folosirii *inteligente* a Scripturii. Sora Ellen White spune astfel: „Adevărurile din Cuvântul divin pot fi apreciate cel mai bine de un creștin care își dezvoltă permanent gândirea. Domnul Hristos poate fi proslăvit cel mai bine de cei care Îi servesc în mod inteligent” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 160).

A-I servi lui Dumnezeu în mod inteligent înseamnă să manifestăm un anumit scepticism sănătos când ascultăm cum interpretează alții Biblia, indiferent dacă sunt savanți, predicatori sau conducători ai bisericii. „Nu trebuie să primim părerile comentatorilor ca fiind glasul lui Dumnezeu; ei au fost muritori supuși greșelii, ca și noi. Dumnezeu ne-a dat și nouă puterea de gândire, așa cum le-a dat-o lor” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, pag. 106). „Cei care n-au avut obiceiul să cerceteze Biblia ei înșiși sau să-i cântărească dovezile au încredere în conducători și primesc hotărârile pe care le iau ei; mulți vor respinge astfel chiar soliile pe care Dumnezeu le trimite poporului Său, dacă acești frați conducători nu le primesc” (*Ibid.*, pag. 106,107). Desigur, intelectul singur nu poate înțelege pe deplin adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Ellen White a avertizat că mintea poate ajunge să fie „întunecată de îndoială”, dacă „Cuvântul lui Dumnezeu este deschis fără respect și fără rugăciune” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 704,705). Pe scurt, adventiștii sunt chemați să fie atât raționali, cât și consacrați, când folosesc Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât să ne putem îndeplini misiunea în lumea noastră modernă.

Desigur, vom dori să ne facem partea în satisfacerea foamei intense după Cuvântul lui Dumnezeu în țările de curând eliberate. Acolo unde domină secularismul, trebuie să *trezim* interesul față de Scriptură; în locurile în care religia este larg răspândită, dar superficială, avem datoria să *adâncim* interesul față de Cuvânt.

1. Trezirea interesului față de Scriptură. Ca să putem atrage atenția unei lumi înstrăinate de Dumnezeu și împăcate cu starea ei, trebuie să arătăm că Biblia produce o credință care aduce o schimbare în lume, atât în viața personală a oamenilor, cât și în starea lumii. În viața și în mărturia noastră, a-i iubi pe oameni și a face dreptate, milă și credincioșie trebuie să fie primul punct de pe agenda noastră.

2. Adâncirea interesului față de Scriptură. Tendința creștinilor de a evita studiul serios al Scripturii are două motive fundamentale. Mai întâi, părerea că o mare parte din Biblie nu are legătură cu viața noastră. Celor credincioși le este astfel mai ușor ca doar să se închine lui Dumnezeu, fără să integreze studiul Bibliei în viața lor de credință. În al doilea rând este teama de a se confrunta cu dificultăți, chiar cu aparente contradicții din Scriptură, care îi tulbură. Acest lucru face ca să fie mai ușor să apere Biblia, decât să o studieze.

Moștenirea și chemarea noastră

Avantajul adventist

Cred că moștenirea noastră adventistă ne așază pe o poziție excelentă, de pe care să răspundem ambelor probleme în mod eficient și consecvent.

Mulți credincioși consacrați nu reușesc să ia în serios afirmațiile Domnului Isus că unele porunci sunt mai importante decât altele. Aceasta nu înseamnă să le păzim doar pe cele „importante”, iar pe celelalte să le desconsiderăm.

Poruncile mai importante oferă cadrul în care să fie împlinite toate celelalte porunci. Un bun exemplu este porunca lui Dumnezeu de a ucide cu pietre un om, pentru că a strâns lemne în Sabat (Num. 15,32-36). Dacă Dumnezeu a dat această poruncă, noi de ce nu o respectăm astăzi? Probabil că nici chiar păzitorul cel mai credincios al Sabatului nu ar fi ispitit să asculte în detalii de această poruncă. Așadar, să trecem peste ea...

Nu! Ea face parte din Scriptură. Să o luăm în serios și să întrebăm ce înseamnă. Singura unealtă valabilă pentru o astfel de datorie este rațiunea noastră. Să răsune în urechile noastre cuvintele serei White: „Dumnezeu ne-a dat și nouă puterea de gândire...”. Desigur, când consultăm rațiunea, trebuie să facem aceasta într-o atitudine de rugăciune. Alegerea nu este între rugăciune și gândire. Ceea ce dorim este să gândim într-o atitudine de rugăciune.

Creștinul care se roagă va gândi mai mult, nu mai puțin.

Următorul pas este să privim pasajul „problemă” în lumina întregii Scripturi. A lăsa Biblia însăși să reverse lumină asupra Bibliei este ceea ce au înțeles protestanții prin principiul „Biblia este cel mai bun interpret al ei”. Nu biserica interpretează Biblia pentru noi; credinciosul consultă Biblia, prin rațiune și într-o atitudine de rugăciune. Cu referire la porunca specifică de a-i ucide cu pietre pe călcătorii Sabatului, chiar Scriptura ne descoperă, în ambele testamente, că aspectul legii privitor la pedeapsă nu a fost aplicat consecvent. Porunca Sabatului rămâne valabilă, chiar dacă pedeapsa cu moartea nu se mai aplică.

În *Patriarhi și profeți*, Ellen White formulează cu grijă o tratare biblică a legii, argumentând că *marele și singurul principiu al iubirii* (Rom. 13,8-10) este definit în continuare prin cele două porunci mari (Mat. 22,35-40). Însă Israel avea nevoie de un ajutor și mai mare. De aceea, Dumnezeu a dat Cele Zece Porunci. Israel a avut nevoie de și mai mult ajutor. De aceea, Dumnezeu a dat și mai multe porunci specifice. Iată ce spune sora White: „Pentru ca obligațiile prevăzute în Decalog să fie mai pe deplin înțelese și aplicate, au fost date învățături suplimentare, care ilustreau și aplicau principiile Celor Zece Porunci” (*Patriarhi și profeți*, pag. 309). Cea mai directă afirmație biblică în legătură cu aceasta o găsim în Matei 19,8, unde Domnul Isus declară că Dumnezeu a dat legea divorțului din cauza „împietrii inimilor voastre”. Astfel, descoperim în Scriptură multe porunci condiționate de timp, de loc și de situația oamenilor cărora le vorbea Dumnezeu. Aceste porunci condiționate de timp pot să fie, totuși, destul de folositoare și în zilele noastre, pentru că, ilustrând felul în care Dumnezeu S-a purtat în trecut cu oamenii, aceste „cazuri” orientează astăzi hotărârile noastre.

Advențiștii pot, deci, să fie credincioși față de acea poruncă unică, față de cele două și față de Cele Zece Porunci, și totuși să fie consecvenți. Această piramidă a legii este prezentă în toată Scriptura. Cele Zece Porunci, cele două și, în sfârșit, singura poruncă rămân acolo. Dacă putem aprecia cum ne protejează această structură stabilă ca să nu cădem pe panta alunecoasă, atunci putem fi mai deschiși, mai onești cu restul Scripturii, practicând dreptatea, mila și credincioșia (Mat. 23,23) în toate relațiile noastre, cu toți oamenii, pretutindeni.

Biblia este o carte pentru toți oamenii, de pretutindeni. Advențiștii se află într-o poziție excelentă ca să arate lumii că noi îndrăgim Cuvântul lui Dumnezeu, că noi căutăm să îi dăm cea mai mare importanță și să îl aplicăm la viața de pe pământ. Noi servim unui Dumnezeu care ne-a arătat cum să trăim și cum să iubim. El Se va întoarce și ne va lua cu El acasă. Ce vești bune avem, pe care să le transmitem lumii!

Alegeți răspunsul corect:

1. Infaibilitatea Bibliei presupune:

a. lipsa oricărei erori gramaticale sau lingvistice, în orice traducere;

b. infaibilitatea persoanelor care au scris diferitele cărți din Biblie;

c. autenticitatea, armonia, perfecțiunea și valabilitatea universală ale principiilor ei, care confirmă originea sa divină.

2. Interpretarea Bibliei de către ea însăși înseamnă:

a. că nu trebuie să ținem seamă de interpretarea bisericii;

b. că, pentru a înțelege corect Biblia, nu trebuie să citim nici o altă carte;

c. că orice pasaj biblic este corect înțeles atunci când se armonizează cu învățătura comună desprinsă din toate pasajele biblice referitoare la același subiect.

3. În stabilirea doctrinei:

a. Biblia este cea mai înaltă autoritate;

b. autoritatea bisericii este superioară autorității Bibliei;

c. judecata individuală este etalonul pentru fiecare persoană.

4. Biblia și știința:

a. reprezintă unul și același lucru, Biblia fiind o carte de știință;

b. când sunt înțelese corect, între ele există o armonie desăvârșită, Autorul lor comun fiind Dumnezeu;

c. se contrazic și se exclud reciproc.

5. Tradiția și experiența personală:

a. au o valoare mai mare decât Biblia în stabilirea adevărului religios;

b. au o valoare egală cu Biblia în stabilirea adevărului religios;

c. adevărul sau originea lor trebuie verificat(ă) cu ajutorul Bibliei.

Răspunsuri corecte:

1. c	3. a
2. c	4. b
5. c	

Apoi sanctuarul va fi curățit

Dcoarece elementul de timp din profeția centrală în credința milleriților sabatarieni - „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș (sanctuarul) va fi curățit!” (Dan. 8,14) - se împlinise pe 22 octombrie, principala lor lucrare era să redefinaască semnificația sanctuarului și pe cea a curățirii lui. Cu alte cuvinte, o dată ce erau convinși că înțeleg corect cele 2300 de zile, scopul lor era să dezlege sensul celorlalte două simboluri.

Miller susținuse că sanctuarul reprezenta pământul, iar curățirea lui însemna purificarea acestuia prin foc, la a doua venire a Domnului - un eveniment care, evident, nu avusese loc pe 22 octombrie 1844. După dezamăgirea din primăvară, Litch își exprimase îndoiala față de interpretarea lui Miller, scriind că era foarte probabil că ei „greșeau în ce privește evenimentul care marca sfârșitul acelei perioade”.

Această linie de gândire a apărut din nou, la scurt timp după dezamăgirea din octombrie. Pe 23 octombrie 1844, în timpul unei întâlniri de rugăciune împreună cu alți credincioși, Hiram Edson, un fermier metodist din Port Gibson, New York, a primit convingerea „că va fi dată lumină” și că „dezamăgirea noastră va fi explicată”.

Curând după aceea, împreună cu un însoțitor (probabil O. R. L. Crosier), a plecat ca să încurajeze pe alți credincioși. În timp ce treceau printr-un câmp, relatează Edson, „m-am oprit pe la jumătatea drumului”, și „parcă se deschidea cerul în fața ochilor mei... Am înțeles foarte clar că, în loc ca Marele nostru Preot să iasă (așa cum așteptaseră cei mai mulți milleriți) din Locul Prea Sfânt al sanctuarului din cer, ca să vină pe acest pământ în ziua a zecea a lunii a șaptea (Ziua Ispășirii, în calendarul ebraic), la sfârșitul celor 2300 de zile, El a intrat, pentru prima dată în ziua aceea, în a doua încăpere a sanctuarului; și că El are de făcut o lucrare în Locul Prea Sfânt, înainte de a veni pe acest pământ”.

Curând, chemarea însoțitorului său, care îl lăsase cu mult în urmă, l-a readus pe Edson cu gândul la realitate. Întrebat de ce a rămas în urmă, Edson a spus că „Domnul ne-a răspuns la rugăciunea de azi dimineață, dându-ne lumină cu privire la dezamăgirea noastră”.

În urma acestei „viziuni”, Edson a început să studieze intens Biblia, împreună cu Crosier și cu dr. F. B. Hahn. Folosind o concordanță pentru a descoperi înțelesul Scripturii, ei au ajuns la concluzia că sanctuarul care trebuia curățit nu era pământul sau biserica, ci sanctuarul din cer, după al cărui model fusese făcut cel de pe pământ.

Studiile făcute împreună de Edson, Crosier și Hahn au confirmat „viziunea” lui Edson din 23 octombrie. Studiind intens Epistola către Evrei și cartea Leviticul, în legătură cu Daniel 7 și cu Apocalipsa, ei au ajuns să găsească explicația atât a curățirii, cât și a sanctuarului care trebuia curățit. Noua înțelegere a *curățirii sanctuarului* a devenit o primă piatră de construcție în formarea teologiei adventiste sabatariene. Această învățătură urma să fie completată în curând cu aceea despre *judicata de cercetare* sau *preadventă*.

Miller legase scena judecării din Daniel 7, curățirea sanctuarului din Daniel 8,14 și expresia „a venit ceasul judecării Lui” din Apocalipsa 14,7, de judecata care urma să aibă loc la a doua venire (judecata adventă). Totuși, încă din 1841, Litch vorbise despre necesitatea unei judecări preadvente. Crosier a arătat că, în Ziua Ispășirii, marele preot purta pieptarul judecării, iar lucrarea de curățire a sanctuarului constituia o curățire de păcat.

În 1847, Joseph Bates a făcut un pas mai departe, spunând că Ziua cerească a Ispășirii este egală cu o judecată preadventă, care trebuie adusă la îndeplinire neapărat înainte ca Domnul Hristos să Se întoarcă pentru a executa judecata adventă, la care toți își vor primi răsplata după dreptate. Această învățătură a fost consolidată ferm, pe la mijlocul anilor 1850.

Astfel, curățirea sanctuarului, din Daniel 8,14, a ajuns să fie considerată drept actul judecării de cercetare sau preadvente, al Domnului Hristos, în Locul Prea Sfânt al sanctuarului din cer. Păzitorii Sabatului au ajuns la convingerea că solia primului înger din Apocalipsa 14,7 („a venit ceasul judecării Lui”) reprezenta un anunț despre începerea judecării preadvente, pe 22 octombrie 1844.

Milleriții calculaseră corect data, dar greșiseră cu privire la evenimentul care avusese loc pe 22 octombrie 1844. Nimeni nu a putut să demonstreze că Miller greșise în calcularea timpului. Însă milleriții interpretaseră greșit simbolismul „curățirii” și pe cel al „sanctuarului”.

Sabatarieni au ales să clădească pe adevărurile prezentate de Miller și de Snow în experiența lor din 1844. Noua lor doctrină cu privire la sanctuar nu numai că explica dezamăgirea, dar oferea și un cadru teologic care i-a făcut în stare să înainteze cu siguranță spre viitor. Ei au fost convinși că Dumnezeu îi condusese în trecut și că este cu ei în prezent. Convingerea aceasta a devenit principalul imbold al avântului lor evanghelic și misionar, pe măsură ce au ajuns la convingerea că au o misiune mondială.

Doctrina despre sanctuarul din cer a constituit punctul central în teologia sabatariană. James White putea să afirme că înțelegerea corectă a „curățirii sanctuarului... reprezintă cheia mării mișcări advente, care clarifică totul. Fără aceasta, mișcarea (adventă) nu poate fi explicată”.

Primii păzitori ai Sabatului au încadrat doctrina despre sanctuar și despre a doua venire într-un plan în care evenimentele legate de sanctuar explicau șirul evenimentelor care duceau la a doua venire. O dată cu înțelegerea sanctuarului, a fost așezată a treia piatră în edificiul înțelegerii lor teologice - doctrina cu privire la *sfîntenia Sabatului zilei a șaptea (sâmbăta)*, datorită căreia au fost numiți sabatarieni.

Într-un sens deosebit, biserica adventistă de ziua a șaptea s-a născut în clipa în care Hiram Edson, un fermier laic, consacrat studierii Bibliei și câștigării de suflete, a privit îndelung spre Domnul Isus.

că aceștia sunt factori de risc în bolile cardiovasculare. Sedentaris- mul este și el un astfel de factor de risc. Există numeroase studii medi- cale care au pus în evidență efectul negativ al acestuia asupra stării de sănătate. Viața sedentară poate să ducă la creșterea riscului de infarct miocardic. Profesorul Franz Wollzenmüller a demonstrat statis- tic că, dacă sedentaris- mul se aso- ciază cu obezitatea sau cu hipertensiunea arterială, riscul de infarct miocardic crește de 10 ori.

Mișcarea este esențială pentru organism. Atât de esențială, încât Creatorul nostru a găsit că este bine să ne aducă aminte de ea chiar și în cadrul celor Zece Porunci. Știați lucrul acesta? Este adevărat că, de cele mai multe ori, percepem porunca a patra ca pe o poruncă privitoare la odihnă, adică exact opusul mișcării, al activității. Și totuși, porunca a patra reglemen- tează nu doar regimul de odihnă, ci și pe cel de muncă. Porunca a patra ne aduce aminte de nevoia de repaus, dar, în același timp, ba chiar mai înainte, ne atenționează să lucrăm șase zile. Iată cât de esențială este activitatea, mișcarea.

Corpul nostru a fost prevăzut cu aproximativ 600 de mușchi. Aceasta înseamnă nu mai puțin de circa 6 miliarde de fibre muscu- lare. Aceste cifre ar trebui să fie grăitoare pentru toți cei care știu că organismul omenesc este un templu al Duhului Sfânt.

Sfaturile inspirate ale sorei White subliniază în nenumărate rânduri caracterul binefăcător al activității în aer liber. În cartea *Educație*, la pagina 176, ea spune: „Timpul folosit pentru exerciții fi- zice nu este un timp pierdut”.

Un studiu efectuat de dr. Bres- low, de la Universitatea Los Ange- les din California, a descoperit că cei care practică exerciții fizice trăiesc mai mult decât cei care duc o viață sedentară.

Numeroase cercetări au demon- strat că exercițiul fizic regulat are un efect protector împotriva infarctu- lui miocardic și a altor afecțiuni cardiovasculare. Activitatea fizică ajută la menținerea greutatei corpo- rale normale. În caz de obezitate,

Doriți să vă verificați condiția fizică?

Condiția fizică sau rezistența aerobă se poate măsura în mai multe feluri. Unul dintre cele mai folo- site procedee este testul Cooper.

Testul Cooper: distanța pe care o puteți parcurge în alergare în timp de 12 minute:

Se recomandă repetarea testu- lui cel puțin o dată pe lună, în

condiții de antrenament, cu o pre- alabilă încălzire de 15 minute și o refacere după test de 15 minute. Creșterea progresivă a acestei dis- tanțe exprimă o creștere a ca- pacității de efort fizic, îmbunătățirea capacității de efort a inimii, a plămânilor și amelio- rarea metabolismului.

Vârsta/Calificativ	Bun	Satisfăcător	Slab
25-30 de ani	2600-2800 m	2600-2200 m	sub 2000 m
35-50 de ani	2400-2600 m	2400-2000 m	sub 1800 m

Proba clino-ortostatică: Chiar dacă numele testului vi se poate părea complicat, testul este deose- bit de accesibil. Acest test măsoară reactivitatea sistemului nervos vegetativ, care reglează circulația sângelui, inima și respirația.

Testul se execută astfel: di- mineața, la deșteptare, vă măsurați pulsul la artera radială (la încheietura mâinii), timp de 10 secunde. Cifra obținută o înmulțiți cu 6, pentru a obține numărul de bătăi cardiace pe minut. Apoi, vă ridicați încet în picioare. După un minut, vă măsurați din nou pulsul,

timp de 10 secunde. Cifra se înmulțește din nou cu 6, pentru a calcula valoarea pulsului pe minut.

După ce ați obținut cele două valori ale pulsului, o scădeți pe cea mai mică din cea mai mare. Diferența dintre aceste valori consti- tuie reacția vegetativă, care ne poate spune multe despre condiția fizică. Reacția normală constă în- tr-o creștere a pulsului când stați în picioare (ortostatism), cu cel mult 18 bătăi. Creșteri mai mari sau scăderi ale pulsului indică o reacție vegetativă anormală, res- pectiv o scădere a condiției fizice.

exercițiul fizic este o parte indis- pensabilă a curei de slăbire. Exerci- tiul fizic nu numai că dezvoltă muscu- latura, dar întărește și oasele. Stu- dii recente arată că exercițiul fizic ar putea fi un mijloc de prevenire a demineralizării oaselor (osteoporoză) mult mai eficient decât adminis- trarea suplimentelor de calciu.

Exercițiul fizic are efecte re- marcabile în contracararea urmărilor nedorite ale stresului ex- cesiv. Exercițiul fizic scade anxie- tatea și deprimarea, îmbunătățește starea de dispoziție, stimulează memoria, ascute judecata și forti- fică voința. Regimul de activitate fizică regulată procură mai multă relaxare și ajută la reglementarea somnului din timpul nopții. Și încă ceva, deloc neglijabil, atât pentru cei tineri, cât și pentru cei mai în vârstă: exercițiul fizic înfrumusețează aspectul fizic și normali- zează silueta.

Iată câteva îndrumări impor- tante pentru cei care doresc să înceapă un program de exerciții fi- zice. Formula prescurtată *F-I-T* vă va ajuta să memorizați mai ușor no- țiunile necesare. *F* - frecvența. Cât de des trebuie să facem exercițiu fizic? Cel mai eficient program este de 3-5 ori pe săptămână. *I* - intensi- tatea. Cât de intens trebuie să fie efortul depus? Intensitatea trebuie să fie moderată. *T* - timpul sau du- rata. Cât timp trebuie să dureze o ședință de exercițiu fizic? Durata este între 15 și 30 de minute.

Se recomandă să începeți de ficea- re dată cu 5 minute de mișcări ușoare, pentru încălzire. De asemenea, lu- ați-vă 5 minute pentru mișcări de re- laxare în vederea revenirii la normal.

Care ar fi cele mai bune mo- dalități de a face exercițiu fizic? Mersul viov, alergarea, înotul, ci- clismul și orice alt exercițiu care antrenează corpul întreg și care res-

pectă cele trei criterii: frecvență, intensitate și timp.

De fapt, exercițiul fizic poate să fie - din fericire - și o muncă utilă. Profitați, ori de câte ori este posibil, de activitățile fizice care se ivesc în gospodărie, la câmp sau în altă parte. Dacă veți respecta formula F-I-T, nu numai că nu vor scădea beneficiile, dar veți avea și mai multe satisfacții.

Pe lângă respectarea regulilor enunțate anterior, vă recomandăm ca, în cazul în care ați depășit vârsta de 40 de ani sau dacă suferiți de anumite boli limitante, să vă consultați medicul pentru stabilirea gradului de toleranță la efort, înainte de a începe exercițiul fizic. În afară de programul planificat, puteți profita de nenumăratele ocazii care apar în viața de zi cu zi, pentru a face mișcare. De exemplu: folosiți scările în locul liftului, ori de câte ori este posibil. Sau, dacă aveți de făcut un drum de 2-3 km, preferați bicicleta în locul automobilului sau autobuzului. Dacă nu aveți bicicletă, dacă nu aveți piscină, nu trebuie să vă descurajați și nici să vă considerați oropsit de soartă. Aveți încă la îndemână cel mai bun, cel mai eficient și cel mai indicat tip de exercițiu fizic: mersul pe jos. Practica și investigațiile medicale au demonstrat cu prisosință lucrul acesta.

Pentru a profita din plin de binefacerile exercițiului fizic, nu este nevoie să vă fi născut în ținutul Hunza. Comoara Munților Karakoram este la îndemâna fiecăruia dintre noi, pretutindeni. Cheile care deschid acest tezaur sunt la dumneavoastră, sunt chiar cele două membre pe care ni le-a dat Creatorul. Să le folosim spre binele nostru și spre slava Celui care ne iubește și care a dat totul pentru ca sănătatea noastră și sufletul nostru să sporească deopotrivă. Oricât de poluate ar fi natura și mediul, pentru cel care dorește să se bucură de neprețuitul dar divin al mișcării în aer liber, există locuri care să încante ochiul, să relaxeze mintea și să inspire pace sufletelor împovărate.

dr. Valentin Nădașan, directorul departamentului Sănătate și temperanță din Conferința Transilvania de sud

EDITORIAL / (continuare din pag. 3)

Chiar ceea ce noi numim lucrarea lui Dumnezeu. Dar înțelegem cu adevărat care este lucrarea lui Dumnezeu? Nu după definiția noastră, ci după cea a lui Dumnezeu.

Câtă nevoie avem de studiu și rugă-ciune, ca să înțelegem lucrarea în termenii lui Dumnezeu!

Angajament total față de Dumnezeu

Consiliul anual al Conferinței Generale din 1996 a adoptat un document intitulat „Angajament total față de Dumnezeu”, care ne cheamă - ca indivizi și ca organizație - să ne verificăm prioritățile, așa încât ele să corespundă viziunii pe care o are Dumnezeu. Vă încurajez să citiți această declarație (paginile 18-21) cu seriozitate și cu rugăciune. În curând, anumite fragmente vor fi republicate separat, ca să constituie un punct de plecare pentru reorientarea vieții personale și de comunitate, așa încât toate energiile și mijloacele să fie dedicate împlinirii mandatului Evangheliei: „Duceți-vă în toată lumea...”.

Citiți de asemenea interviul cu privire la acest document, acordat de fratele Robert Folkenberg pentru *Adventist Review* (paginile 15-17). Așteptăm și reacțiile dv. Nu de mult, personalul de la sediul Conferinței Generale a dedicat o zi întreagă studiului și rugăciunii, căutând să înțeleagă care sunt așteptările lui Dumnezeu de la ei, care sunt ținutele pe care trebuie să și le pună și cum să le atingă. Această declarație transmite un apel patetic: Ori luăm în serios așteptările lui Dumnezeu, ori ne pecetluim singuri rătăcirea pentru încă multă vreme în pustia acestei lumi.

Obiective globale, resurse globale

Domnul a spus „în toată lumea”. Pentru un asemenea obiectiv nu există decât o singură forță umană pe măsură: toată biserica! Legendarii misionari au pătruns, solitari, în multe locuri de pe fața pământului. Dar, pentru ca Evanghelia să ajungă „la orice făptură”, nu ajung câțiva eroi, ci este nevoie de par-

ticiparea tuturor. Zonele cele mai dinamice ale lucrării se caracterizează prin angajarea majorității membrilor în misiune. Atunci când bisericile pretind să fie slujite în exclusivitate de pastori, de profesioniști plătiți, pentru ca membrii să-și vadă nestingheriți de treburile lor, începe declinul. Una dintre cele mai mari uniuni din lume, în partea de sud a Mexicului, cu aproape 350.000 de membri în peste 4000 de biserici locale, este servită de

Ori luăm în serios așteptările lui Dumnezeu, ori ne pecetluim singuri rătăcirea pentru încă multă vreme în pustia acestei lumi.

circa 250 de pastori - deci media pe fiecare pastor este de 16 comunități! Și nimeni să nu-și facă iluzia că acolo lucrarea este ușoară. Cazurile de violență, arderea caselor credincioșilor și izgonirea din sate, tortura și chiar asasinatul nu sunt o raritate. Nu de mult, o soră de 34 de ani, mama a șase copii, a fost împușcată în timp ce se apropia de casă. Cei care au încercat să-și ia trupul din stradă au fost de asemenea împușcați, doi dintre ei mortal.

Ca și în alte locuri din lume, există obiceiul ca pastorii foarte activi în misiune - de exemplu cei care au botezat o sută de persoane - să fie evidențiați în mod special. Această uniune a schimbat regula. Ea recompensează pe pastorii ai căror membri laici susțin o sută de campanii misionare! Obiectivele Misiunii Globale nu se vor realiza niciodată prin eforturile câtorva „specialiști”, ci prin slujirea consacrată a multora, a tuturor.

Domnul Hristos, în mod profetic, vede misiunea împlinită. Este timpul să aflăm ce duce cu adevărat la împlinirea misiunii și să facem din aceasta singura noastră prioritate.

Proba realității

Președintele Conferinței Generale își exprimă convingerile despre nevoia de responsabilitate spirituală față de Dumnezeu.

Un document important votat la Consiliul anual din 1996, este cel intitulat „Angajament total față de Dumnezeu”. Re-producem documentul în întregime, la pag. 18 din acest număr. Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, care a prezentat documentul în Costa Rica, explică aici natura și importanța lui. Întrebările au fost puse de fratele William Johnsson, editorul revistei Adventist Review. Interviuul de mai jos a apărut în Adventist Review, 2 ianuarie 1997.

William Johnsson: Frate Folkenberg, documentul „Angajament total față de Dumnezeu” este destul de lung. Ați putea să ne spuneți care este miezul, esența lui?

Robert Folkenberg: Este în esență un apel pastoral care îi invită pe adventiști, atât ca persoane, cât și ca entități colective (comunități, comitete de conducere, comitete executive etc.), să reconsiderăm valorile noastre fundamentale, spre a face o „probă a realității” cu privire la susținerile noastre. Este un apel ca să ne punem întrebări, ale căror răspunsuri trebuie să fie evidente, dar pe care deseori le considerăm neimportante sau, și mai primejdios, le ignorăm pe considerentul că altcineva supraveghează ceea ce este „evident”.

Acest document este ca un pod. Pe de-o parte, afirmă că mesajul nostru și mandatul Evangheliei reprezintă motivul fundamental al existenței noastre. Pe de altă parte, încearcă să treacă peste prăpastie, în lumea reală, în care ne trăim viața individual și colectiv.

Documentul este un apel ca să ne confruntăm cu autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, în care se află motivul esențial al existenței noastre, și să demonstrăm importanța lui pentru viața noastră individuală și pentru cea colectivă. El ne cheamă să comparăm ceea ce ne cheamă Dumnezeu să fim - oameni total angajați față de El - cu bugetele pe care le votăm și cu hotărârile pe care le luăm. Apoi, după ce am identificat punctele noastre tari și slăbiciunile noastre, să îl rugăm pe Dumnezeu în mod deliberat și sistematic să ne conducă și să producă schimbarea în noi și prin noi.

Vă rugăm să explicați cum s-ar desfășura procesul acesta pentru o comunitate.

Unele dintre întrebările pe care le-ar putea pune fiecare comunitate sunt acestea: Nu cumva în Sabat înde-

plim ritualuri adventiste moștenite, iar apoi ne ignorăm răspunerile în restul săptămânii? Nu cumva relatăm vești misionare și vorbim despre Misiunea Globală, dar apoi cerem insistent conferinței să trimită câte un pastor pentru fiecare comunitate - chiar dacă astfel nu va mai putea fi trimis nici un pastor care să lucreze într-o localitate fără membri adventiști, aflată pe teritoriul conferinței?

Ne împlinim noi misiunea încercând să atingem obiective precise, sau nu? Care este misiunea comunității noastre - o cunoaștem? Cine și cum formulează misiunea și obiectivele anuale ale comunității noastre? Ne luăm destul timp în vreun Sabat ca să evaluăm progresul din anul trecut și să facem planuri de viitor? Față de cine suntem răspunzători? Ce organism a dat comunității noastre privilegiul de a se numi „adventistă de ziua a șaptea”? Ce răspuneri sau obligații însoțesc acest nume?

Aceste întrebări cu siguranță că ar ajuta fiecare comunitate să aibă o înțelegere mai clară a identității și misiunii ei. Ați vrea să vorbiți despre felul în care pot fi aplicate aceste idei la școlile și colegiile noastre?

Eu consider că acest proces presupune un plan general, un plan de evaluare a rezultatelor și rapoarte anuale.

Pe lângă dorința după o pregătire academică superioară, părinții fac sacrificii ca să-și trimită copiii într-o instituție de educație condusă de biserică, datorită valorilor și învățăturilor religioase care se presupune că sunt predate acolo. Dar iată ce ne preocupă: Care sunt aceste valori spirituale? Au identificat profesorii și conducerea instituției valorile spirituale pe care intenționează să le predea și pe cele pe care nu intenționează să le predea? Ce include sau exclude acest plan spiritual general? L-a aprobat comitetul? Dacă da, a fost comitetul conștient de valorile și de învățăturile religioase care au fost incluse sau excluse, atunci când a aprobat planul spiritual general? Au planificat membrii comitetului în timpul căror cursuri, altare de dimineață și alte experiențe din cadrul semestru-

R.S. Folkenberg

lui/anului va fi predat fiecare dintre aceste puncte de credință? Poate fi obținut planul spiritual general de către părinți sau de alte persoane care îl solicită?

Un plan temeinic de evaluare a rezultatelor va pune fiecărui student suficiente întrebări precise, pentru a măsura gradul în care fiecare curs, altar zilnic, Săptămână de rugăciune sau altă experiență spirituală desfășurată în centrele de învățământ a atins obiectivele planificate.

Pe lângă aceasta, comitetul ar trebui să primească un raport anual despre învățăturile religioase și valorile care au fost comunicate cel mai eficient (și cel mai puțin eficient) și să propună inițiative cu scopul de a întări ceea ce este slab și de a consolida punctele tari.

Schimbarea nu este un fenomen care pornește de sus. Schimbările importante pornesc de la bază, de la fiecare persoană.

Reprezintă aceasta o încercare din partea Conferinței Generale de a alinia biserica, de a corecta greșeli?

Nu și da.

Nu, desigur că nu. Există un domeniu foarte restrâns în care Conferința Generală are vreo autoritate. Mulți membri cred în mod greșit că frații de la Conferința Generală pot „rezolva” orice problemă. O persoană mi-a scris, rugându-mă insistent să îl determin pe un prezbiter din biserică să nu mai facă rugăciuni atât de lungi!

Pe de altă parte, răspunsul este da. Conducătorii bisericii pot să vorbească, să transmită o viziune, să evidențieze o ocazie sau o problemă, să condamne un obicei, să invite la participare și să-i informeze pe membri de prăpastia din-

tre susțineri și realitate. Indiferent dacă acești conducători fac lucrul acesta sau nu, în timp, realitatea devine vizibilă și delegații la adunările electivale sunt împuterniciți să facă o schimbare. Dar, chiar în aceste situații, schimbarea nu este un fenomen care pornește de sus. Schimbările importante pornesc de la bază, de la fiecare persoană.

A vorbi deschis este în general dureros și deseori pare să aibă efecte opuse celor dorite. Cultura modernă, chiar dacă acceptă că veștile rele prezintă realitatea, reacționează negativ. Și în al doilea rând, este autoconservarea. De ce le-ar vorbi un conducător în mod deschis membrilor despre o problemă, și încă să insiste asupra ei, dacă aceasta ar putea avea drept consecință periclitarea existenței organizației/instituției?

Astfel, întrucât rearea alegătorii le-au acordat conducătorilor autoritatea de a lua singuri hotărâri majore pentru îndreptare, singura posibilitate care rămâne este să se spună că toate lucrurile sunt foarte bune. Dacă rugămintele și insistențele au un efect foarte mic, iar conducătorul simte că evitarea discutării problemei poate avea consecințe mai distructive decât prezentarea realității, atunci toate opțiunile disponibile sunt neplăcute. Nu-i rămâne decât să se roage ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune pentru a hotărî ce și cum să facă, așa încât să existe cele mai mari șanse ca măsura pe care o va lua să contribuie la îndeplinirea misiunii.

Considerați că documentul „Angajament total” prezintă un instrument de evaluare sau că stabilește un proces?

Un instrument de evaluare, singur, este incomplet și deseori distructiv. Pe de altă parte, este vital și în armonie cu planul de mântuire, ca să ne concentrăm din nou atenția asupra motivului existenței noastre și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne arate prin ce L-am dezamăgit și ce dorim să facem pentru El.

Eu consider că acest proces unește două elemente din viața noastră, care sunt despărțite cu atâta ușurință. Pe de-o parte, sunt valorile și punctele noastre de credință,

care credem că sunt transcendente, veșnice. Acestea dau sens, orientare și scop vieții noastre. Ele ne dau, atât individual, cât și ca biserică, scopul, motivul existenței noastre și ne conduc la acțiune.

Pe de altă parte, este „lumea reală”. Lumea în care trăim atât ca persoane, ca membri, cât și ca grupuri (biserici, comitete, instituții, comitete executive, organizații ale bisericii).

Noi înțelegem ce înseamnă la nivel individual să armonizăm credința noastră cu felul în care trăim. Dar nu știm cum să tratăm această tensiune într-un cadru colectiv, într-un comitet sau într-o instituție. Ca grup, nu ne simțim atât de bine să cercetăm Scripturile și Spiritul Profetic ca să descoperim voința lui Dumnezeu, când luăm hotărâri în lumea reală.

De pildă, cât de mult din bugetul bisericii, al conferinței etc. să fie cheltuit pentru dezvoltare și cât să fie cheltuit pentru lucrare misionară? Cum echilibrăm nevoile/dorințele pentru un proiect de construcție a comunității, poate dorința de a avea un pastor numai pentru comunitatea noastră, cu nevoia de a duce Evanghelia într-o altă localitate, în care nu sunt membri adventiști?

Când a fost ultima dată când comunitatea dv. a folosit un Sabat întreg pentru a-și evalua starea spirituală?

Cei mai mulți dintre noi susțin că hotărârile pe care le luăm ca biserică sunt legate de ceea ce credem. Dar este adevărată această susținere?

Sunt conduse activitățile, hotărârile, finanțele noastre și atenția noastră de ceea ce credem sau ne auto-amăgim și ne facem că nu vedem ceea ce toată lumea vede? Când a fost ultima dată când comunitatea dv. a folosit un Sabat întreg pentru

a-și evalua starea spirituală, participarea, tendințele în ce privește intrarea în biserică și păstrarea membrilor, starea de unitate și ca să stabilească obiective, să facă planuri de acțiune și să evalueze inițiativele din trecut?

Aveți cunoștință de vreun comitet executiv (de la conferință până la Conferința Generală) care a investit timp ca să înțeleagă ce așteaptă Dumnezeu de la membrii acelui comitet, ca să facă planuri într-un spirit de rugăciune, pentru a atinge acele obiective, și ca să le aducă la cunoștința membrilor?

Nu este rezonabil ca toți membrii să creadă că fiecare pastor sau profesor acceptă învățătura bisericii adventiste, știe care este misiunea sa și trebuie să răspundă în fața unui comitet de conducere pentru îndeplinirea de obiective precise? Dar, în realitate, sunt puse aceste întrebări și sunt verificate răspunsurile de către comitetele executive sau de comitetele de personal desemnate?

Cunoașteți vreo instituție de învățământ (de la școli primare până la universități) care a identificat sistematic toate punctele de credință și toate valorile pe care intenționează să le comunice studenților săi într-o anumită perioadă (semestru, trimestru etc.), apoi la sfârșitul acesteia le-a pus studenților o serie de întrebări, ca să evalueze dacă au reușit să facă vreo schimbare, însușindu-și valorile și punctele de credință? Cunoașteți școli care îi informează anual pe membrii bisericii și pe părinți despre obiectivele lor spirituale precise și care compară aceste obiective cu eficiența lor reală în transmiterea acestor valori și puncte de credință și cu măsurile pe care le-au luat ca să-și mărească succesul?

Vă aud chemându-i pe toți adventiștii, și mai ales pe angajații bisericii, la responsabilitate spirituală. Acest document are și darul să exprime aprecierea dv. față de cei care-și împlinesc misiunea.

Absolut. Doresc să apreciez miile de grupe ale Școlii de Sabat care lucrează în prezent ca unități de evanghelizare; miile de comunități care au participat la Net '95 și '96 și la nenumărate alte inițiativ

ive evanghelistice; bisericile care sunt angajate ca să creeze o comunitate vibrantă a credincioșilor, în care există susținere spirituală și totodată o creștere numerică rapidă; și comunitățile care fac adunări, împărțiri, înmulțiri, dar, cu părere de rău, și scăderi.

Doresc să-i evidențiez pe nenumărații pastori, profesori și alți angajați consacrați ai bisericii, care lucrează, predau, predică și se roagă în fiecare zi, din toată inima, pentru Împărăția cerurilor.

Doresc să spun „Mulțumesc” pentru sutele de mii de membri, evangheliști laici, pionieri ai Misiunii Globale și oameni de afaceri, care vorbesc despre Domnul Hristos celor pe care îi întâlnesc, prezintă studii biblice, țin întâlniri în locuințe și aplică mandatul Evangheliei chiar la ei personal.

Cred că, pe măsură ce ne vom concentra tot mai mult asupra Evangheliei, ne vom orienta mai mult, în mod inevitabil, asupra misiunii.

Doresc să îi susțin pe profesorii și conducătorii consacrați din școlile noastre primare și secundare, din colegiile și universitățile noastre, care, în clasă, transmit iubirea lor personală pentru Dumnezeu, își deschid inima și locuința pentru elevi și studenți, îi îndrumă și le adresează apeluri, în timp ce studiază Cuvântul și se unesc cu Duhul Sfânt ca să întipărească valorile cerului nu doar în mintea, ci și în corpul și în sufletul celor care le-au fost dați în grijă.

Doresc să încurajez cadrele sanitare care oferă o îngrijire medicală de bună calitate, dar totodată manifestă compasiunea Domnului Hristos la patul celor bolnavi și muribunzi, iar apoi plâng împreună cu familiile îndurerate și lucrează pentru ele.

De ce este acest document atât de important pentru dv.?

Pentru că simt nevoia noastră disperată ca să ne concentrăm iarăși atenția asupra motivului existenței noastre - mesajul și misiunea care ni s-au încredințat. Sper că documentul ne va chema să lucrăm pentru scopuri precise, în loc să considerăm că rezultatele sunt de la sine înțelese, și atât ca persoane, cât și ca grupuri (comunități, comitete executive, comitete de conducere), să comparăm în mod sistematic ceea ce spunem despre misiune cu ceea ce facem ca misiune.

Cred că, pe măsură ce ne vom concentra tot mai mult asupra Evangheliei, ne vom orienta mai mult, în mod inevitabil, asupra misiunii. Pe măsură ce vom căuta, cu rugăciune, să înțelegem voința lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne va transforma tot mai mult după chipul Său.

Există intenția ca documentul acesta să fie atotcuprinzător?

Din nou, răspunsul este da și nu. Pe de-o parte, nu am inclus în acest document toate categoriile de angajați, organizații sau instituții. Pe de altă parte, am descris metodele de aplicare a angajamentului în situații destul de diferite, iar principiile acestor metode se pot aplica ușor la aproape orice altă situație.

Ce sperați să aibă loc ca rezultat al acestui document? Ce schimbări determinate de acest document doriți să vedeți peste cinci ani?

Sper că în cinci ani, fiecare dintre noi, în mod individual și ca organizații, comunități și instituții, se va confrunta cu realitatea în ce privește locul în care ne aflăm și ceea ce facem, comparând această realitate cu voința lui Dumnezeu pentru noi. Cred că aceia care sunt dispuși să devină vulnerabili și să încerce vor fi binecuvântați, ca să crească din punct de vedere spiritual și în împlinirea misiunii lor. Cei care aleg să nu accepte această invitație se vor întreba de ce starea lor a reușit să rămână aceeași - stare care se numește Laodicea.

William Johnson

Angajament total față de Dumnezeu

Declarație cu privire la responsabilitatea spirituală în familia celor credincioși

Istoria bisericii adventiste de ziua a șaptea este plină de exemple de persoane și instituții care au dat și dau o mărturie vibrantă pentru credința lor. Inspirată de consacrarea lor plină de pasiune față de Domnul și de aprecierea iubirii Lui nemărginite, ele au același țel: să împărtășească altora vestea cea bună. Ele și-au găsit motivația într-un verset biblic cheie. Acesta este un verset care înflăcărează inima adventiștilor de ziua a șaptea de pretutindeni. Este ceea ce se numește mandatul Evangheliei, pe care ni l-a dat Însuși Domnul, așa cum este scris în Matei 28,19,20: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

Acest mandat, venit chiar de la Domnul, este simplu, frumos și constrângător. El este valabil pentru fiecare urmaș al Domnului, fie el membru, pastor sau slujbaş. „**Duceți-vă... învățați-i... botezați-i... faceți ucenici.**” Acest principiu pune în mișcare misiunea bisericii și stabilește criteriile care ne permit să evaluăm orice realizare. El îi include pe toți, oricare ar fi responsabilitatea lor, fie că sunt credincioși laici sau angajați ai bisericii. El cuprinde toate elementele vieții bisericii, de la comunitățile locale la Conferința Generală, școlile și universitățile noastre, editurile noastre, instituțiile noastre de sănătate și fabricile noastre de alimente sănătoase. Această făgăduință este în miezul declarației de botez, în declarațiile de misiune, în statute și regulamente: „să dăm mărturie pentru mântuirea Lui”, „să promovăm vestirea Evangheliei veșnice”, „să asigurăm pâinea vieții pentru cât mai mulți” și „să dezvoltăm viața lor spirituală ca pregătire pentru apropiata Sa venire”. Împătrita poruncă „**Duceți-vă... învățați-i... botezați-i... faceți ucenici**” răsună oriunde lucrează sau se întâlnesc adventiștii.

Pe măsură ce biserica a crescut în dimensiuni și complexitate, tot mai mulți membri, pastori și conducători au pus întrebări serioase cu privire la răspunsul bisericii față de mandatul Evangheliei. Nu cumva rotițele și mecanismele se mulțumesc să ofere produse și servicii de calitate superioară, care însă nu se pot distinge de cele pe care le oferă lumea? Sau veghează biserica pentru ca produsele și serviciile ei de bază să dezvăluie lumii calea spre viața veșnică? Nimic n-ar trebui să fie scutit de aceste întrebări, indiferent dacă este vorba de serviciile de închinare ale bisericii sau de programele și produsele organizațiilor și instituțiilor noastre.

A venit timpul ca biserica noastră, ca un întreg, să pună și să răspundă la întrebări grele privind felul în care se raportează biserica la principiul central al mandatului Evangheliei. Cum poate fi împlinit acest principiu călăuzitor în viața membrilor, pastorilor și comunităților? În ce fel se poate evalua înaintarea lor către împlinirea mandatului Evangheliei? În ce fel școlile de toate gradele ale bisericii, fabricile de alimente sănătoase, instituțiile medicale sofisticate, dispensarele, editurile și posturile de radio și televiziune pot să-și determine și să-și evalueze responsabilitatea pomind de la mandatul Evangheliei?

Suntem somați să formulăm o manieră deschisă și analitică de evaluare a poziției bisericii în relație cu porunca Domnului. Nu este destul să măsurăm succesul după standarde lumești, nu este destul să dăm prioritate acelor stan-

darde. Comunitățile, instituțiile, angajații și membrii bisericii își pot găsi cu ușurință satisfacția în obiective atinse, fonduri colectate, clădiri terminate, bugete echilibrate, acreditări obținute sau reînnoite și totuși să nu fie la înălțimea răspunderii înaintea lui Dumnezeu cu privire la mandatul Evangheliei. Prioritatea constantă a bisericii trebuie să fie această directivă primită de la Domnul: „**Duceți-vă... învățați-i... botezați-i... faceți ucenici**”.

Cu toate că mandatul Evangheliei rămâne același, împlinirea lui se manifestă în maniere diferite. Un pastor lucrează într-un alt cadru decât un profesor, un medic sau conducătorul unei instituții. Dar, oricare ar fi rolul personal sau al unei instituții, fiecare este răspunzător pentru împlinirea poruncii lui Dumnezeu. Mari beneficii vor rezulta din evaluarea eficienței lor în această privință, iar încrederea va crește atunci când fiecare membru, pastor sau conducător și fiecare instituție a bisericii se vor confrunta cu această prioritate și îi vor acorda atenția cuvenită.

Familia lui Dumnezeu recunoaște că fiecare persoană este răspunzătoare în mod individual înaintea lui Dumnezeu. În același timp, creștinii sunt sfătuiți să se cerceteze pe ei înșiși (vezi 2 Cor. 13,5). Un proces de evaluare spirituală este necesar în viața personală. El este la fel de necesar și în viața organizațională.

Cu toate că este un proces legitim, evaluarea spirituală este, totuși, o chestiune foarte delicată, pentru că oamenii nu pot vedea decât în parte. Cadrul de referință pământesc este întotdeauna limitat la ce este vizibil și la o perioadă scurtă de timp, care înconjoară clipa prezentă. Cu toate acestea, se poate câștiga foarte mult dintr-o evaluare atentă și serioasă a vieții personale și de organizație.

Putem să identificăm mai multe principii care să ne călăuzească într-o asemenea evaluare. Deși nu orice încercare în acest sens poate avea pretenția să fie completă, următoarele domenii specifice vor spori conștiința răspunderii noastre față de Dumnezeu și față de misiunea care este o parte integrantă a relației creștinului cu Dumnezeu și a angajamentului său față de El. Lista care urmează nu îi cuprinde pe toți cei care ar putea fi avuți în vedere, dar principiile prezentate aici se aplică tuturor persoanelor, organizațiilor și instituțiilor.

Ce înseamnă angajamentul total față de Dumnezeu pentru fiecare membru al bisericii?

Fiecărui adventist de ziua a șaptea i se făgăduiește darul Duhului Sfânt, care să aducă o creștere spirituală în harul Domnului și să dea putere pentru dezvoltarea și folosirea darurilor spirituale în scopul mărturisirii și al slujirii. Prezența Duhului Sfânt în viața credinciosului se demonstrează prin:

- un cămin creștin, în care standardele și principiile Domnului Hristos sunt învățate și trăite;
- o viață plină de bucurie în siguranța mântuirii, care este inspirată de Duhul Sfânt pentru a da o mărturie personală rodnică și care dezvoltă în Domnul Hristos un caracter plin de bunătate, în armonie cu voința lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său;

• folosirea darurilor spirituale pe care le-a promis Dumnezeu fiecăruia;

• consacrarea sistematică, făcută cu rugăciune, a timpului, a darurilor spirituale și a mijloacelor, pentru proclamarea Evangheliei;

• dispoziția de a fi sare și lumină a Domnului, prin împărtășirea iubirii Sale în viața de familie și în slujirea societății, motivată întotdeauna de spiritul apropiatei revenirii a Domnului, de porunca Lui de a predica Evanghelia atât celor de aproape, cât și celor de departe;

• participarea la un plan de creștere spirituală sistematică și evaluarea umblării personale cu Dumnezeu, prin formarea unui parteneriat spiritual, cu obiectivul principal de a ne îndemna unii pe alții și a ne ruga unii pentru alții.

Ce înseamnă angajamentul total față de Dumnezeu pentru fiecare pastor al bisericii?

Un pastor adventist de ziua a șaptea, chemat și împuternicit de Duhul Sfânt, înflăcărat de dragoste pentru oameni, îndreaptă atenția păcătoșilor spre Hristos, în calitate de Creator și Mântuitor, și îi învață cum să-și mărturisească credința și să devină ucenici productivi. Constant, el oferă o dietă spirituală echilibrată, împropătată prin comuniunea cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Pastorul demonstrează harul salvator și puterea transformatoare a Evangheliei prin:

• familia sa, făcând-o un model a ceea ce așteaptă Domnul de la căsătorie și familie;

• predicile sale, bazate pe Biblie, hristocentrice, care măresc credința membrilor și susțin biserica mondială;

• promovarea principiilor fundamentale cu un simțământ de urgență înrădăcinat în înțelegerea adventistă cu privire la profeția biblică;

• invitația adresată tuturor de a se supune puterii transformatoare a Duhului Sfânt, astfel încât adevărul Evangheliei să fie confirmat prin viața credincioșilor, plină de compasiune creștină și condusă de credință;

• implicarea bisericii locale într-un program viguros de evanghelizare, atât pentru creșterea numărului de membri, cât și înființarea de noi biserici, în același timp cu menținerea unui sprijin puternic pentru lucrarea locală și mondială a bisericii;

• dovedirea eficienței lucrării sale prin faptul că familia lui Dumnezeu crește numeric și în experiență și închinare spirituală, grăbind astfel revenirea Domnului;

• afirmarea priorității creșterii spirituale personale și a eficienței misiunii, prin participarea regulată la procesul de evaluare a succesului spiritual. Diviziunea va propune punerea la punct a unui model de evaluare, care să fie utilizat de fiecare uniune și de fiecare conferință locală. Acesta va cuprinde atât un model pentru evaluare personală, cât și elemente privind responsabilitatea pastorului față de biserică/biserici și față de organizația mondială a bisericii noastre.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru fiecare biserică locală?

O biserică adventistă de ziua a șaptea funcționează creativ și autocritic, ca o comunitate care dă mărturie, care veghează la dezvoltarea membrilor ei și care îndeplinește proclamarea Evangheliei atât pe plan local, cât și regional și mondial. Ea trăiește în lume, fiind „trupul lui Hristos”, arătând aceeași grijă și aceeași acțiune pozitivă față de cei care sunt atinși de lucrarea ei, pe care le-a avut Însuși Domnul în lucrarea Sa pământescă, prin:

• demonstrarea unei siguranțe constante în harul mântuitor și a unui angajament ferm față de învățăturile clare ale Cuvântului;

• înțelegerea și acceptarea rolului său, ea făcând parte dintr-o mișcare specială a timpului sfârșitului și având responsabilitatea locală, regională și globală ca să răspândească Evanghelia;

• întocmirea unor planuri strategice de împărtășire a veștii bune în zona sa, având ca obiectiv să se asigure că toți oamenii înțeleg felul în care Isus poate să le schimbe viața și să-i pregătească pentru revenirea Sa iminentă și să ajute la formarea de noi biserici;

• vegherea asupra vieții membrilor bisericii și a familiilor lor, cu scopul ca ei să se dezvolte spiritual și să persevereze încrezători în misiunea și adevărurile exprimate prin biserica lui Dumnezeu din ultimele zile;

• recunoașterea privilegiilor de a fi o biserică adventistă locală și a responsabilității care le însoțește față de familia mondială a bisericilor adventiste din lume, așa cum este ea definită în Manualul bisericii;

• acceptarea și realizarea unor planuri cuprinzătoare, care să permită răspândirea Evangheliei pe o scară tot mai largă; de asemenea, participarea la sistemul organizațional, financiar și reprezentativ, destinat să realizeze evanghelizarea mondială;

• participarea la un plan de evaluare care să ajute biserica locală să devină conștientă de punctele sale tari, de cele slabe și de progresul pe care l-a făcut în cadrul misiunii sale de a învăța, de a boteza și de a face ucenici. Acest plan de evaluare va fi un program de auto-evaluare, realizat anual de întreaga adunare reunită. Periodic, acest program va trebui să includă o evaluare a participării și a responsabilității adunării în contextul organizației generale. Fiecare diviziune va lucra la stabilirea unui proces de evaluare folosit în teritoriul său, în colaborare cu uniunile și conferințele/misiunile locale.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru fiecare școală?

O școală adventistă de ziua a șaptea creează un climat propice de dezvoltare spirituală, mentală și fizică pentru elevii săi și inspiră încredere în competența, rolul, solia și misiunea bisericii adventiste de ziua a șaptea. Școlile asigură superioritatea educației adventiste prin:

• punerea la punct, în fiecare instituție, a unui plan și a unei programe spirituale complete pentru toate materiile care, dincolo de superioritatea pe plan școlar, susțin concepția adventistă asupra lumii și îmbină credința cu știința;

• angajarea de profesori adventiști deplin consacrați și competenți profesional, care să îmbine credința cu știința și să vegheze asupra dezvoltării elevilor, așa încât aceștia să devină buni membri și cetățeni în biserică și în societate;

• colaborarea cu părinții și cu bisericile locale pentru a se încredința că fiecare elev i-au fost prezentate cerințele Domnului Hristos și i s-a dat posibilitatea să se decidă pentru El și să fie botezat;

• transmiterea către studenți a înțelegerii rolului biblic al poporului lui Dumnezeu în aceste ultime zile și a modului în care acesta poate să participe la realizarea misiunii bisericii;

• implicarea corpului didactic și a elevilor în inițiative de evanghelizare, potrivite vârstei elevilor, și planificarea unor acțiuni de mărturisire a credinței în cadrul comunității școlare;

• participarea sistematică la un proces de evaluare spirituală, pus la punct de diviziune și realizat la nivelul uniunii și la cel al conferințelor, cu prezentarea unui raport anual în fața comitetului director al fiecărei școli.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru fiecare colegiu și universitate?

Colegiile sau universitățile adventiste acordă o educație solidă, la nivel secundar sau universitar, studenților adventiști și celor care acceptă posibilitatea să-și facă studiile într-un mediu adventist, prin:

• punerea la punct a unui plan-cadru spiritual complet, propus de corpul profesoral și aprobat de comitetul director, care să identifice adevărurile și valorile spirituale, atât cognitive cât și relaționale. Instituția se angajează să le împărtășească cu studenții săi și să identifice cu exactitate ocaziile în care aceste valori vor fi comunicate în cadrul programei anului școlar.

• crearea în sălile de curs și pe ansamblul campusului a unei atmosfere care să asigure fiecărui student posibilitatea de a primi și experiența Evangheliei, o dată cu instruirea școlară. Aceasta va produce studenți care vor fi recunoscuți în societate prin valoarea intelectuală și în biserică prin superioritatea lor spirituală, bărbați și femei echilibrați din punct de vedere mintal, spiritual și social, care Îi iubesc pe Dumnezeu, care aplică principiile Sale în viața lor de zi cu zi, care vor ajuta la formarea de biserici locale solide și înfloritoare și care vor fi lumină și sare acolo unde vor sta, doar ca membri sau/și ca angajați ai bisericii;

• afirmarea categorică în sălile de curs și în viața campusului a principiilor, practicilor și perspectivelor mondiale ale bisericii adventiste de ziua a șaptea, împărtășirea bucuriei Evangheliei, demonstrarea încrederii în rolul, stabilit de Dumnezeu, al mișcării advente și a importanței sale permanente în planul lui Dumnezeu pentru aceste zile din urmă, întocmirea de planuri de evanghelizare și de servicii creștine pentru corpul didactic, membrii personalului și studenți, încurajarea corpului profesoral și a membrilor personalului pentru un stil de viață consecvent, care să se manifeste prin relații pline de bunătate creștină cu studenții;

• angajarea de profesori adventiști complet consacrați și competenți profesional, care împletesc credința și cunoștințele într-un context favorabil dezvoltării studenților, ca să facă din ei membri productivi ai societății și ai bisericii Domnului, care colaborează cu părinții și cu alte persoane care îi reprezintă, pentru a înțelege și a realiza așteptările lor școlare și spirituale de la programele educaționale în slujba tineretului;

• evaluarea realizării obiectivelor definite ale planului-cadru spiritual printr-un program de evaluare complet, pus la punct de corpul didactic, aprobat de comitetul director, care să aibă suficientă specificitate pentru a evalua fiecare element al vieții campusului, ca să îndrume conducerea școlii în luarea de măsuri de promovare sau de corectare și să servească drept bază a rapoartelor anuale despre sănătatea spirituală a instituției, prezentate comitetului director și altor organisme responsabile.

• prezentarea planului-cadru spiritual și a programului de evaluare propuse unui comitet internațional numit de Conferința Generală și compus din educatori cu pregătire superioară, care va întocmi pentru institutul de învățământ respectiv o evaluare scrisă a planului-cadru spiritual și a programului de evaluare.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru spitale și așezăminte de sănătate?

Un spital/așezământ de sănătate oferă colectivității umane pe care o deservește, servicii de îngrijire a sănătății de o calitate superioară, întocmind un plan de evaluare spirituală completă, care include elementele următoare:

• crearea unei atmosfere pozitive, bine gândite, care să se centreze pe prezența vindecătoare a Domnului;

• formarea unui personal competent din punct de vedere profesional, cu spirit misionar și caritabil, aflat în serviciul bolnavilor, în contextul credinței creștine, cât și al convingerilor distinctive adventiste de ziua a șaptea;

• asigurarea că toți cei aflați în sfera de influență a instituției sunt conștienți că aceasta este afiliată bisericii adventiste de ziua a șaptea, prin punerea la punct a unor programe de orientare a personalului și de mărturisire în acest cadru, care vor crea o imagine bună a instituției și a bisericii în fața celor care beneficiază de serviciile sale;

• încurajarea delicată a unei căutări spirituale și a răspunsului sistematic la aceste căutări;

• alocarea, potrivit posibilităților, de resurse financiare și de personal pentru misiunea locală, regională și mondială de evanghelizare, de educație și/sau de sănătate a bisericii;

• demonstrarea responsabilității sale față de realizarea misiunii, prin participarea, cel puțin o dată la trei ani, la un proces de evaluare complet, pus la punct, planificat și controlat de comitetul executiv al diviziunii pentru evaluarea progreselor în rezultatele misionare specifice și măsurabile.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru instituțiile de comunicare în masă: case de editură, centre media, librării și stații de radio?

O instituție adventistă de comunicare în masă oferă producții de bună calitate, care pun în valoare misiunea bisericii și angajamentul membrilor ei prin:

• încurajarea inițiativelor și difuzarea doar a ceea ce contribuie la vestirea Evangheliei și la educarea membrilor bisericii, în contextul soliei pentru vremea sfârșitului;

• planificarea sau susținerea de activități de evanghelizare care pot conduce la un contact personal și la implicarea bisericii locale, oriunde este posibil;

• folosirea tehnologiei și a mijloacelor media doar în măsura fondurilor disponibile, așa încât resursele disponibile să fie valorificate cât mai eficient, pentru misiunea bisericii;

• coordonarea inițiativelor cu alte entități ale bisericii pentru asigurarea unei colaborări și susținerea unor programe și proiecte comune;

• furnizarea de personal, în funcție de posibilități și de nevoi, pentru a ajuta pastorii și bisericile locale ca să ofere sprijin celor care au răspuns inițiativelor de evanghelizare, și organizarea unui sistem informațional de răspuns (feedback) pentru dezvoltarea sau modificarea ofertei;

• stabilirea, sub conducerea comitetelor directoare, de sisteme care să permită controlul periodic al materialelor și al programelor, atât de către membrii bisericii, cât și de publicul larg; întocmirea pentru comitetele directoare și administrație a unei analize a eficienței în atingerea obiectivelor misionare; asigurarea armonizării cu principiile și practicile adventiste; și pregătirea de rapoarte care să fie prezentate la fiecare întâlnire a adunării generale și, anual, comitetului director.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru fabricile de alimente sănătoase?

O fabrică de alimente sănătoase a adventiștilor de ziua a șaptea oferă produse care au o influență pozitivă asupra sănătății și asigură resursele financiare pentru a contribui la proclamarea Evangheliei în aceste timpuri din urmă, prin:

- fabricarea și punerea în vânzare doar a produselor care reprezintă principiile de dietă și sănătate descoperite în Biblie și în scrierile soriei Ellen White.
- pregătirea personalului pentru a informa publicul despre obiceiurile alimentare sănătoase și sprijinirea bisericii în promovarea unei sănătăți din ce în ce mai bune printre membrii săi;
- furnizarea de produse vegetariene ieftine pentru țările în curs de dezvoltare;
- introducerea de programe care să permită persoanelor contactate prin solia sănătății să primească informații în plus despre biserică;
- prevederea unui ajutor financiar pentru misiunea bisericii pe o bază stabilită de comitetul executiv al diviziunii;
- evaluarea periodică a producției în funcție de eficiență, de beneficiul rezultat în raport cu investițiile și de contribuția la misiunea bisericii, pe baza unui sistem coordonat de comitetul director și stabilit de comitetul diviziunii.

Ce înseamnă „angajament total față de Dumnezeu” pentru o conferință/uniune?

O conferință/uniune adventistă de ziua a șaptea, cu o conducere care are o relație personală cu Domnul Isus și care este supusă conducerii Duhului Sfânt, conduce la acțiune pastorii, profesorii, membrii și angajații instituțiilor adventiste, așa încât, în aceste ultime zile, ei să prezinte fiecărei persoane și colectivității umane adevărul mântuirii, așa cum este el. Uniunea/conferința stabilește și supraveghează prioritățile în cadrul planurilor, inițiativelor și finanțelor sale, în vederea rezervării primului loc pentru mărturisire continuă în scopul câștigării de suflete și al edificării credincioșilor săi, prin:

- identificarea și promovarea obiectivelor spirituale, ale conferinței/uniunii, atât în evanghelizare, cât și în păstoria sufletelor, și implicarea membrilor și a organizațiilor/organismelor sale, printr-un proces strategic de planificare și finanțare;
- demonstrarea, prin exemplul personal al conducătorilor, că biserica își continuă fără șovăire rolul instituit de Dumnezeu, de a da mărturie în fața acestei lumi aflate în agonie și nevoi;
- formarea și sprijinirea pastorilor, membrilor și bisericilor locale, așa încât ei să poată crește în calitatea lor de ucenici și să aplice diferite metode de aducere la îndeplinire a mandatului Evangheliei;
- exercitarea unei conduceri administrative în instituții și în alte organizații aflate sub conducerea sa, pentru a se asigura că misiunea bisericii este avută în vedere cu claritate; punerea la punct și introducerea de inițiative în vederea formării de noi biserici în colectivități și teritorii, după nevoi;
- asigurarea că prevederile bugetare pentru eforturile de evanghelizare pe plan local, național și mondial sunt echilibrate cu grijă, în funcție de resursele alocate dezvoltării spirituale a credincioșilor și că amândouă sunt prezentate ca priorități;

• colaborarea cu diviziunea în vederea dezvoltării și îndeplinirii proceselor de evaluare, apreciate de un comitet desemnat de Conferința Generală, prin care membrii bisericii, pastorii, bisericile locale, instituțiile și conferința/uniunea însăși pot să-și determine angajamentul și eficiența în îndeplinirea mandatului Evangheliei; și prezentarea unui raport cu privire la constatările lor, înaintea adunărilor convocate periodic.

Ce înseamnă angajament total față de Dumnezeu pentru Conferința Generală/diviziuni?

Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea și diviziunile ei oferă o orientare de ansamblu, la nivel mondial, a vieții spirituale și a misiunii bisericii, dezvoltă planuri și regulamente strategice, lansează inițiative și programe și alocă resurse financiare și umane, așa încât să arate urgența împlinirii misiunii bisericii și ascultării de porunca: „**duceți-vă... învățați-i... botezați-i... faceți ucenici**”, prin:

- în cadrul comitetelor anuale și de primăvară ale Conferinței Generale și în comitetele executive ale diviziunii acordarea priorității pentru dezvoltarea vieții spirituale a unei biserici în creștere, purtătoare a misiunii clare de a transmite întregii lumi solia celor trei îngeri;
- stabilirea unor comitete restrânse, cu reprezentare internațională, după nevoi, pentru a face aprecieri și recomandări comitetelor directoare sau executive cu privire la programele de evaluare în curs de îndeplinire;
- asigurarea că administrația și comitetele directoare ale instituțiilor asupra cărora au răspundere stabilesc procese de responsabilitate spirituală care dovedesc angajamentul lor față de misiunea bisericii în aceste ultime zile și demonstrează eficiența în realizarea ei;
- garantarea faptului că inițiativele și activitățile cu spectru limitat, în pofida valorii lor, sunt subordonate obiectivelor misionare mai largi și coordonate de biserică și supraveghearea repartiției bugetului în favoarea vestirii Evangheliei în lumea întreagă;
- asigurarea că misiunea bisericii este clar înțeleasă și realizată, prin procesele de evaluare care analizează progresul în atingerea obiectivelor misiunii, ceea ce implică atât dezvoltarea spirituală a membrilor bisericii, cât și evanghelizarea;
- crearea de sisteme și procedee în scopul sprijinirii tuturor eșaloanelor administrative ale bisericii (incluzând Conferința Generală și diviziunile ei) și a tuturor instituțiilor, pentru evaluarea eficienței planului-cadru spiritual și a programelor lor de evaluare.

Mandatul Evangheliei este simplu: „**Duceți-vă... învățați-i... botezați-i... și faceți ucenici...**”. Membrii responsabili și toți angajații bisericii trebuie să-și amintească de faptul că fiecare va da socoteală înaintea lui Dumnezeu potrivit acestui principiu. Într-o zi, în fața marelui tribunal, Domnul va pune întrebarea: „Ce ai făcut, bizuindu-te pe harul Meu, cu darurile, talentele și ocaziile pe care ți le-am dăruit?”

Așa cum a făcut cu două mii de ani în urmă, Domnul poruncește și astăzi bisericii Sale: „**Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh**”. „**Duceți-vă... învățați-i... botezați-i... și faceți ucenici...**”. Angajamentul total față de Dumnezeu ne obligă să îndeplinim acest mandat, care continuă să fie singurul criteriu autentic al reușitei.

Cum să îți pui o dorință

Care este ziua ta preferată? Cumva ziua de naștere? Ziua de naștere este plină de bucurie fiindcă este ziua ta cu totul deosebită. Oamenii care te iubesc o sărbă-torească pentru că sunt foarte fericiți de nașterea ta.

Sunt diferite lucruri care se fac pentru a serba ziua de naștere. Deseori sunt scrise felicitări și se oferă cadouri. Uneori se pregătește o masă deosebită. De obicei, toată lumea cântă „La mulți ani” și foarte mulți oameni cred că trebuie să facă un tort, cu orice preț.

Sigur, orice tort este ceva minunat, dar un tort pregătit pentru ziua de naștere este cu totul special și deosebit de frumos. Tortul pentru ziua de naștere poate fi decorat în multe feluri. De exemplu, unii îl împodobesc cu lumânări - atâtea lumânări câți ani ai.

Unii chiar spun că, atunci când suflă în lumânări ca să le stingi, trebuie să îți pui o dorință. Se spune că, dacă le poți stinge pe toate deodată, îți s-ar putea împlini dorința aceea. Sigur, este un joc nostim, dar lumânările nu au absolut nici o putere ca să determine împlinirea dorințelor. Este doar un joc plăcut.

Uneori, oamenii nu au idei clare despre rugăciune. Ei cred că rugăciunea este același lucru

Rosy Tetz

cu punerea dorințelor. Că împreunarea mâinilor și închiderea ochilor sunt cam ca și atunci când stingi toate lumânările suflând o singură dată.

Dar rugăciunea nu este un joc. Rugăciunea nu înseamnă să ne punem dorințe.

Rugăciunea înseamnă putere. Când îți cerem ceva lui Dumnezeu, El nu ne dă imediat ce îți cerem. (Vă puteți închipui cât de egoiști am ajunge?) Când îți rugăm pe Dumnezeu să facă ceva, El nu face imediat. (Dacă ar face imediat, noi am deveni foarte leneși!) El ne dă putere ca să facem noi înșine acel lucru.

Rugăciunea înseamnă putere. Când întâmpinăm greutăți și ne

rugăm pentru ajutor, Dumnezeu nu îndepărtează dintr-o dată toate neplăcerile. (Dacă ar face așa, am deveni o ceată de fricoși.) El ne dă putere ca să ne luptăm cu ele ori să le acceptăm.

Desigur, sunt unele lucruri pe care Dumnezeu ni le dă, pur și simplu, dacă le cerem - mântuirea, iertarea, viața veșnică. Sunt lucruri pe care nu ni le putem face singuri, lucruri pe care doar Dumnezeu le poate oferi și pe care dorește să ni le ofere.

Dar sunt altele pe care Dumnezeu nu ni le dă imediat. El cunoaște o cale mai bună. El dorește să devenim lucrători neegoști și curajoși pentru El. Iar când ne rugăm, ne dă puterea ca să învingem greutățile, să obținem ce ne este necesar și să facem ce trebuie să facem.

Biblia spune astfel: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efes. 6,10). El are putere și dorește să îți dea și ție.

Adventist Review, 16 ianuarie 1997

Dorim să publicăm în pagina Colțul copiilor povestiri scrise de autori români. Așteptăm articolele dv. pe adresa: str. Labirint 116, sect. 3, cod 74124, București.

1 MARTIE 1997 - ZIUA INTERNAȚIONALĂ DE RUGĂCIUNE A FEMEII

Primul Sabat din luna martie a fost dedicat ca Ziua internațională de rugăciune a femeii în biserica noastră

Scopul principal al acestei zile este să ne rugăm. Este ocazia noastră de a fi împreună, de a ne cunoaște mai bine și, mai ales, de a ne susține în rugăciune.

Există, poate, o mulțime de nevoi, poveri sau dileme care ne frământă în clipa de față. Vă invit însă în acest Sabat să ne concentrăm atenția și rugăciunile asupra a trei subiecte cheie: **1. Criză; 2. Reconsacrare; 3. Părtășie.**

1. Multe surori trec prin crize personale, familiale sau sociale. Să ne rugăm pentru femeile bolnave, singure, sărace, pentru mamele care își cresc cu dificultate copiii, luptându-se cu greutățile vieții. Ar fi frumos să le putem vizita în această zi de Sabat pe surorile care n-au putut veni la adunare. O făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu și o rugăciune, făcută împreună, pot să aducă bucurie și pace.

2. Ziua de 1 martie este și primul Sabat din lună, deci zi de post și consacrare. Ea se poate transforma într-o experiență deosebită cu Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să se descopere darurile cu care suntem înzestrate de El și cum putem să le folosim cel mai bine în slujba Lui.

3. Avem la dispoziție un timp special în care să ne întărim spiritual prin părtășie. Rugăciunea femeilor pentru femeile de pretutindeni creează o legătură mondială a simpatiei și înțelegerii. Este minunat să știi că mii de femei se strâng cu scopul de a se ruga.

Încă de la începutul Sabatului să Îl invităm pe Dumnezeu ca El să binecuvânteze această zi cu prezența Sa. Dimineața în Sabat, la ora 6 și 15 minute, să ne unim în rugăciune cu femeile de pretutindeni, cerând ca Duhul Sfânt să transforme viața noastră și Domnul Isus să devină centrul ei. După serviciul divin de dimineață, nu putem strânge pentru momente de părtășie și rugăciune și să vizităm surori bolnave.

Pe tot parcursul zilei să-L lăudăm pe Dumnezeu, aducându-ne aminte de minunatele răspunsuri pe care le-am primit de atâtea ori în viața noastră. Pe genunchi căpătăm împlinire, viziune și putere. De ce să nu reîncepem această experiență deosebită prin rugăciune chiar acum?

Teodora Nae, coordonatoarea
Departamentului Activității femeilor

Casa de pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea anunță că activitatea Caselor de odihnă Sovata și Vatra Dornei va începe cu data de 1 iunie 1997, având serii de 11 zile (2-12 iunie, 16-26 iunie, 21-31 iulie, 4-14 august, 18-28 august, 1-11 sept.) și o serie de 17 zile (1-17 iulie).

Cei care doresc să petreacă o vacanță plăcută sau să facă tratament în aceste stațiuni pot beneficia la casele noastre de odihnă, de cazare și masă la prețuri avantajoase. Tratamentele se vor face la bazele de tratament ale acestor stațiuni.

În stațiunea Sovata se pot trata următoarele afecțiuni: boli reumatice (spondiloză cervicală, dorsală, lombară; discopatie cervicală, lombară, hernie de disc; poliartrită reumatoidă în fază de remisie; spondilită anchilopoetică; artroze) și boli ginecologice. În stațiunea Vatra Dornei pot fi tratate: afecțiuni ale aparatului cardiovascular; afecțiuni ale aparatului locomotor; afecțiuni neurologice; boli asociate.

Cei interesați se vor adresa fratelui Ioan Ciucă, București, str. Plantelor 12, sect. 2, cod 70308, printr-o

cerere scrisă, cu următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, nr. de telefon, comunitatea de care aparțin, stațiunea, seria preferată și numărul de locuri solicitate.

În orice perioadă a anului, la casele noastre de odihnă se poate beneficia de cazare.

Costul estimat pentru cazare și masă va fi de 20.000-25.000 de lei pentru o persoană pe zi. Tarifele pot suferi modificări în funcție de evoluția prețurilor. Biletele de rezervare vor fi eliberate în ordinea primirii solicitărilor.

Institutul Teologic Adventist angajează personal pentru noul campus universitar de la Cernica. Posturile vacante vor fi ocupate prin concurs la următoarele compartimente: cantină, contabilitate, administrație, pază, secretariat, bibliotecă. Cei interesați sunt rugați să se adreseze secretariatului ITA, la tel. 01-6363010.

Ziarul Libertatea de Brăila prezintă Școala postliceală teologică adventistă cu profil sanitar de la Brăila. În articolul cu titlul „O școală brăileană cu acreditare internațională”, din 16 decembrie 1996, scris de Rodica Oană, ziarul *Libertatea de Brăila* arată că Școala postliceală teologică adventistă de ziua a șaptea, cu profil sanitar, din Brăila, este singura instituție de învățământ de acest nivel și de acest profil, acreditată de biserica adventistă în Diviziunea Euro-Africa.

Harry Anderson, cunoscutul ilustrator pe teme religioase, a încetat din viață. Harry Anderson, în vârstă de 90 de ani, a decedat pe 19 noiembrie 1996 în Danbury, Connecticut. Anderson, care s-a născut pe 11 august 1906, este cunoscut prin excelență datorită ilustrațiilor pictate de el, care au apărut

în nenumărate cărți și reviste de la editura adventistă Review and Herald din Hagerstown, Maryland.

Anderson fusese un ilustrator plin de succes, ale cărui lucrări au apărut în cunoscute reviste americane. Când a devenit adventist, în 1943, Anderson a descoperit un nou și interesant domeniu de exprimare artistică. Prima lui ilustrație pentru editura Review and Herald, *What Happened to Your Hand?* a produs controverse când L-a desenat pe Domnul Hristos îmbrăcat în haine tradiționale, alături de copii în haine moderne.

În general, s-a considerat că Anderson a fost cel mai de seamă desenator de carte pe subiecte religioase, mai ales legate de viața Domnului Hristos. Desenele și picturile sale au apărut în multe publicații religioase și sunt expuse în biserici și în instituții religioase. Creștinii din toată lumea au fost influențați de creația lui Anderson, care a apărut în seria de cărți *The Bible Story* (Povestiri biblice) și în *Picture Rolls*.

Adventist Review,
2 ianuarie 1997

Invitație la concurs biblic. Etapa a unsprezecea a Concursului de memorizare a Bibliei (Ps. 1-41) va avea loc pe 10 mai, în comunitatea Matca, Galați. Departamentul de tineret al Conferinței Moldova anunță că pot să participe adulții și copii.

Comunitățile care vor să organizeze concurs din cărțile *Hristos, Lumina lumii* și *Parabolele Domnului Hristos* să anunțe, la Conferința Moldova (tel. 034-120955), numărul de exemplare ale broșurii cu întrebări, de care au nevoie. Broșura va fi tipărită în funcție de numărul exemplarelor solicitate.

Vasile Fereșteanu

Sfârșit de cale

Eugenia Popov (24 dec. 1909 - 19 noi. 1996), membră a comunității din Brașov, s-a născut în capitala mult încercatei Basarabii, Chișinău. La doar câțiva ani, rămâne orfană de tată, în timpul primului război mondial. A fost botezată în biserica adventistă în anul 1927, iar în 1932 s-a căsătorit cu fratele Alexandru Popov, sprijinindu-l timp de 64 de ani în viață și în lucrarea de pastor, dânsii având parte de trei copii: Leonard, Elvira și Larisa. În anul 1942, credința familiei Popov a fost greu încercată, fratele fiind condamnat la 25 de ani de muncă silnică, fiindcă a ales să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni, iar sora Eugenia rămânând să-i îngrijească singură, în condiții deosebit de grele, pe cei trei copii.

După eliberarea soțului, sora Popov și-a dedicat viața slujirii Domnului Hristos și bisericii, punându-și talanții la dispoziția Lui. A pictat și desenat sute de tablouri, schițe și

diagrame pentru explicarea adevărilor profetice. A scris nenumărate poezii și a versificat integral Psalmii. Ca diaconasă, a avut întotdeauna ușa, inima și mâna larg deschise pentru cei care aveau nevoie de sfat, îmbărbătare sau ajutor. În ultimii 40 de ani, și-a dedicat viața lucrării de alinare a suferințelor fizice, prin metode și mijloace naturale. Inima iubitoare a mamei a fost din nou greu încercată, când Leonard și apoi Larisa au trecut în ne-ființă înainte de vreme. Însă greutățile și necazurile sale n-au împiedicat-o să le aducă mângâiere celorlalți. În ziua de 19 noiembrie 1996, în timp ce se odihnea, sora Eugenia Popov ne-a părăsit, la fel de liniștită și de senină cum trăise timp de 87 de ani. În Sabatul din 23 noiembrie, în prezența a sute de frați, surori, cunoscuți și prieteni din Brașov și din întreaga țară, a fost depusă temporar în patul de pulbere.

Stancu Ivăncică s-a născut la 5 august 1909, în comuna Putineiu, Teleorman, fiind nepot de frate al lui Ștefan Ivăncică, pionier adventist. A crescut la umbra acestuia, ducând mai departe flacăra adventă. La 19 ani se căsătorește în biserica adventistă, cu Mitra Ivăncică, familia lor dând naștere la trei copii, care sunt astăzi credincioși adventiști. Fratele Stancu Ivăncică a fost părintele spiritual al multor tineri. Și-a oferit locuința pentru a fi casă de rugăciune și a îndeplinit diferite slujbe în comunitate, atâta timp cât sănătatea și puterea fizică i-au permis. A trecut la odihnă pe 10 noiembrie 1996.

Elena Decu, născută la 24 iulie 1921, membră a comunității Victoria (Brașov), a încetat din viață după o scurtă suferință, la data de 16 decembrie 1996, având fericita nădejde a învierii celor dreți.

Eugenia Matei (23 febr. 1927, Agnita, Sibiu - 15 dec. 1996), de tânără primește credința adventă, iar în 1946 încheie legământul prin botez, devenind membră a comunității Victoria (Brașov). O suferință îndelungată i-a curmat firul vieții.

Virgil Stoian Gâdea, născut la 10 mai 1960, în localitatea Dracea, Teleorman, își consacră viața Domnului, prin botez, în septembrie 1980. După doi ani se căsătorește cu Aurelia și, împreună, aduc la viață pe Grațiela și Clarisa. În timpul scurtei sale vieți, se distinge ca soț și tată ideal, iar în biserică prin calități reale de conducător, ca diriginte al Școlii de Sabat și prezber în comunitatea din Giurgiu. Se stinge din viață pe 16 mai 1996, în urma unei boli nemiloase, care aduce durerea în sufletul celor care l-au cunoscut.

Alexandrina Androne, membră a bisericii adventiste din Râmnicu Sărat, s-a născut la 10 iunie 1915 în familia Neagu Ene, la Dăscălești, Buzău. Cunoaște adevărul la o vârstă fragedă, este botezată și slujește Domnului peste 65 de ani. Se căsătorește cu fratele Antohe Androne, alături de care învinge vitregiile vieții și conviețuiește 53 de ani. A crescut trei copii și mai mulți nepoți, pe care s-a străduit toată viața să-i aibă pentru todeauna alături, lângă Domnul.

Timp de 15 ani, s-a luptat cu o boală chinuitoare, care o răpune după moartea soțului (în 1993), cuvintele, viața și faptele ei lasă în urmă un exemplu de viață creștină, de soție și mamă consacrată. Încetează din viață la 31 octombrie 1996, în urma unor chinuri cumplite, dar cu nădejdea puternică în întâlnirea cu Cel pe care L-a urmat și slujit toată viața.

Mircea Nicolae, din comunitatea Păru-Rotund, Teleorman, s-a născut la Nenciulești la 29 septembrie 1925 și a fost botezat pe 15 septembrie 1940 în biserica adventistă din localitate. S-a căsătorit în 1949 cu Nițu Nicola și s-a stabilit la Păru-rotund. A avut două fete și un băiat, în prezent membri în biserica adventistă. Din 1990, când se înființează comunitatea din Păru-Rotund, rămâne aici ca membru și îndeplinește diferite slujbe. A murit pe 20 noiembrie 1996 în mijlocul familiei, măcinat de o boală nemiloasă, dar cu speranța învierii și vieții veșnice.

Maricica Dorcea (3 sep. 1954 - 21 dec. 1996), membră a comunității Labirint, București, s-a născut la Românești, Botoșani, într-o familie ortodoxă. Fiind o mare iubitoare de carte, vine la București pentru a-și con-

tinua studiile, la colegiul medical. Aici însă se îndrăgostește de Cartea Cărților și primește botezul în biserica adventistă, în care devine un stâlp săpat frumos, în pofida împotrivrării care s-a declanșat în familie. În 1975 se căsătorește cu Laurențiu Dorcea, familia lor fiind binecuvântată cu trei copii. Este devotată slujirii semenilor și familiei, ca o adevărată mamă în Israel. În biserică lucrează ca instructor la Școala de Sabat. După o suferință rapidă și ne-cruțătoare, în timp ce biserica se roagă pentru ea, adoarme temporar, până la ziua învierii.

Profira Proksch, născută în anul 1909, într-o familie de credincioși aparținând comunității Labirint, a fost crescută în spiritul slujirii semenilor. A desfășurat activități în cadrul Școlii de Sabat copii, în corul comunității și la tineret. De asemenea, a lucrat la editura Cuvântul Evangheliei, unde lucra și tânărul G. Proksch, timp în care se cunosc și se căsătoresc, în anul 1931. Părăsește serviciul pentru a se dedica vieții de slujire alături de soțul ei, fiind caracterizată de modestie și discreție, spirit de sacrificiu și fermitate în momentele critice ale vieții.

În ziua de 28 decembrie 1996, zi de Sabat, și-a încheiat lupta vieții și a credinței, în liniște și seninătate, cu încredere deplină în iubirea scumpului nostru Mântuitor.

Sofia Indricău (23 mai 1928 - 29 ian. 1997), membră a bisericii adventiste din Socodor, Arad, după o lungă și grea suferință, a decedat în urma unui accident vascular acut, pe fond diabetic. S-a chinuit în tăcere, bucurându-se alături de cei dragi, pe care în ultimii trei ani nu i-a mai putut vedea.